

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. září 2020 odvolání obžalovaných M. E., narozeného , J. E., narozeného , J. E., narozeného a M. E., narozeného , podaná proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. června 2020, sp. zn. 5 T 10/2019, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se všechna podaná odvolání **zamítají**.

Odůvodnění:

1. **Rozsudkem** Krajského soudu v Plzni č. j. 5 T 10/2019-4411 byli obžalovaní M. E. st., J. E., J. E. a M. E. ml. uznáni **vinnými** následovně.
2. Obžalovaný M. E. st. pod bodem 1. výroku rozsudku pokračujícím přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 tr. zákoníku a pokračujícím přečinem zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně skutkem pod bodem 1. výroku rozsudku popsáním, pod bodem 2. (resp. 2.a. - 2.j.) pokračujícím přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně skutkem pod body 2.a. - 2.j. výroku rozsudku popsáním, pod body 3. - 7. (resp. 3.a., b., 4., 5., 6., 7.) pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně skutkem pod body 3.a., b., 4., 5., 6., 7. popsáním a pod bodem 8. pokračujícím přečinem svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně skutkem pod bodem 8. výroku rozsudku popsáním.
3. Obžalovaný J. E. pod body 9. - 12. výroku rozsudku pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně skutkem pod body 9. - 12. popsáním.
4. Obžalovaný J. E. pod body 13. - 15. pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně skutkem pod body 13. - 15. popsáním.
5. Obžalovaný M. E. ml. pod bodem 16. výroku rozsudku pokračujícím proviněním pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit podle zjištění soudu prvního stupně skutkem pod bodem 16. výroku rozsudku popsáním.
6. Obžalovaným M. E. st., J. E. a J. E. byly uloženy **tresty** a obžalovanému M. E. ml. **trestní opatření**, a to následovně.
7. Obžalovanému M. E. st. podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou.
8. Obžalovanému J. E. podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

9. Obžalovanému J. E. podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.
10. Obžalovanému M. E. ml. podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a § 31 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže trestní opatření odnětí svobody v trvání jednoho roku, přičemž podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 33 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. byl výkon tohoto trestního opatření podmíněně odložen na zkušební dobu tří let.
11. Uložena byla tato **ochranná opatření**.
12. Obžalovanému M. E. st. bylo podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě.
13. Zabrány byly dle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku věci specifikované ve výroku rozsudku (notebooky, mobilní telefony, DVD disky, digitální fotoaparát, SD karty a externí pevný disk).
14. Ve **zprošťující** výrokové části rozsudku bylo rozhodnuto, že obžalovaní J. E., J. E. a M. E. ml. se podle § 226 písm. c) tr. řádu **zprošťují** obžaloby pro skutek ve výroku popsany, jímž měli spáchat přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku.
15. Zatímco tento zprošťující výrok rozsudku nebyl žádným odvoláním napaden, tak v odsuzující části byl rozsudek napaden **odvoláními všech obžalovaných** (co se týče výroků jich se týkajících).
16. Obžalovaný M. E. st. své odvolání vymezil jako směřující do výroku o vině i výroku o trestu. Výrok o ochranném léčení jím výslovně napaden nebyl, nicméně se jedná o takový výrok, který má svůj původ ve výroku o vině, a proto byl i tento předmětem přezkumu odvolacího soudu.
17. Obžalovaný odvolání odůvodnil jednak prostřednictvím obhájce Mgr. Rybáře, v substituci za obhájkyň Mgr. Škachovou, jednak sám.
18. V písemném odůvodnění podaném prostřednictvím obhájce bylo předně připomenuto popěrné stanovisko obžalovaného k tomu, že by se dopouštěl nějakého násilného mravnostního jednání vůči děvčatům, která je chodila navštěvovat.
19. Poté se obžalovaný jako odvolatel vyjádřil k bodu 1. výroku rozsudku, ke kterému uvedl, že „Je pravdou, že jsem někdy pomáhal některá děvčata koupat, někdy jsem je i v koupelně jen tak z legrace fotil na svůj mobil“ a dodal, že si pak tyto fotografie s děvčaty prohlíželi. Dále deklaroval, že když je fotil a fotky si nechával v mobilu, vůbec nevěděl, že dělá něco protiprávního nebo dokonce trestného.
20. K bodu 2. výroku rozsudku ohledně rozesílání fotografií pornografického charakteru zobrazující dívky mladší 15ti let prostřednictvím internetu, uvedl: „Je pravdou, že jsem se na takové obrázky díval a také se občas stalo, že mi je někdo poslal“ a dodal, že se na fotografie podíval a poslal je dál. Na svou obhajobu uvedl, že vůbec netušil, že se to nesmí a byl překvapen, když jej policie začala stíhat.
21. K odsuzujícímu výroku pod body 3. - 7. obžalovaný zopakoval své popěrné stanovisko s tím, že si to na něj dívky vymyslely a nechápe proč. Připustil pouze to, že je možné, že je někdy pohlídal. Poukázal na to, že je dívky „i nadále doma navštěvovaly a opakovaně tam přespávaly“. Jmenovitě takto uvádí další návštěvy a kontakty ze strany poškozené Š. Také poukazuje na to, že u některých poškozených byla znalecky zjištěna snížená obecná věrohodnost, a to u některých i podstatnou měrou.

22. Odsouzení za skutek pod bodem 8. považuje obžalovaný za neoprávněné, neboť poškozené H[REDACTED] za pohlavní styky nikdy neposkytoval peníze ani jiné výhody. Pokud jí někdy nějaké peníze dal, tak to bylo z jiných důvodů. Pohlavní styky s poškozenou připustil, ale zdůraznil, že tyto byly dobrovolné a z lásky.
23. **Obžalovaný M[REDACTED] E[REDACTED] st.** v tomto odůvodnění odvolání **navrhl**, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil prvoinstančnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
24. V písemném odůvodnění odvolání sepsaném samotným obžalovaným M[REDACTED] E[REDACTED] st. vyjádřil tento své popěrné stanovisko konkrétně k tomu, že by poškozené osahával nebo znásilňoval. Uvedl, že by dětem nikdy neublížil, že malé holky k nim chodily rády a žádná z nich si nikdy nikomu nestěžovala, spíše naopak, a že od nich dostaly, co chtěly. Také uvedl, že si s nimi hráli, a to i s jeho kluky a občas i s manželkou, když ještě žila.
25. V dalším svém písemném odůvodnění odvolání obžalovaný argumenty zopakoval a doplnil je o argument, že je jasné, že výpovědi poškozených jsou shodné, „protože si mezi sebou každá co se jí stalo ale jsi k tomu ještě domyslely zbitek co není pravda“. Na toto obžalovaný přímo navázal argumentem, že ve výpovědích poškozených jsou rozpory, a to dost velké.
26. Dále obžalovaný uvedl, že by „za ty holky i třeba dýchal“, že je měli „jako strejda a teta“ a ony zase je. Kdyby to tak nebylo, tak by k nim nechodily. Obžalovaný přímo navázal deklarováním, že už do konce života nemá zájem v něčem pokračovat, že si vzal ponaučení, že už stačilo „těch kravin“ a že slibuje, že chce mít spořádanou rodinu a žít důstojný život, starat se o rodiče a jít do práce. Obžalovaný uvedl, že žádá, aby rozhodnutí bylo spravedlivé a aby soud učinil dobrý skutek a dal mu tak ještě šanci k tomu, aby se zapojil do důstojného života.
27. Třetí své podání obžalovaný označil jako stížnost s tím, že tuto podává na předsedu senátu a státního zástupce, neboť dle jeho názoru byli od začátku zaujatí, v důsledku čehož nemůže souhlasit s takovým trestem, když jsou on i jeho synové poprvé trestáni. Uvedl, že nikomu neublížili, nic neudělali, že žádné holky neosahávali a odmítá, že by je dokonce měli znásilnit. Obžalovaný má za to, že jim předseda senátu a státní zástupce dali nepřiměřený a příliš vysoký trest za něco, co neudělali a že si důkladně nepřčetli jeho poslední výpověď, pročez žádá o „prošetření“ a o zmírnění trestu.
28. Jelikož se dle ustanovení § 59 odst. 1 tr. řádu každé podání posuzuje podle svého obsahu, i když je nesprávně označeno, je nutné toto podání obžalovaného považovat za třetí, resp. celkově čtvrté, odůvodnění jeho odvolání. Obsahem podání obžalovaného označeného jako stížnost je totiž vymezení toho, jaké vady jsou vytýkány rozsudku, a to konkrétně výroku o trestu (nepřiměřený, příliš vysoký, trest) i výroku o vině (obžalování nikomu neublížili, nic neudělali, poškozené neosahávali a neznásilňovali).
29. Co se týče údajné zaujatosti, tak pokud by byla namítána před vyhlášením rozsudku, zřejmě by šlo o námitku podjatosti, o níž by rozhodoval soud prvního stupně. Tu by ale bylo nutné uplatnit před vyhlášením rozsudku. Nyní, je-li tento argument uplatněn až po podání odvolání, jde toliko o další odvolací námitku, kterou posuzuje odvolací soud v rámci odvolacího řízení.
30. Obžalovaný J[REDACTED] E[REDACTED] odvolání vymezil jako směřující do výroku i vině i o trestu.
31. Odůvodnil jej prostřednictvím obhájce Mgr. Čuláka.
32. K útoku pod bodem 9. ze skutku pod body 9. - 12. výroku rozsudku, obhájce k té části skutkového popisu, že se měl jeho klient jednání dopustit přes nesouhlas poškozené P[REDACTED] a že soud uvedl, že poškozená se jednání bránila slovním projevem, namítá, že z výpovědi poškozené vyplývá pouze to, že ta „toliko odstrčila klientovi ruku“. Dále namítá, že poškozená nebyla schopna blíže specifikovat počet protiprávních jednání a navíc hovořila i o spoluobžalovaném J[REDACTED] E[REDACTED]. K tomuto obžalovaný uzavírá, že měl být uznán vinným pouze v jednom případě, neboť jen v jednom případě lze z výpovědi svědků P[REDACTED] a P[REDACTED] spáchání skutku

popsaného v bodě 9. výroku rozsudku určit. Časově by měl být případ zařazen do léta roku 2014, a to dle výpovědi svědka P [REDACTED].

33. K témuž bodu odvolatel argumentuje také tím, že se tento případ odlišuje od dalších jednání, když tato poškozená byla věkově blíže k obžalovanému, přátelili se spolu a často si spolu hráli. Obžalovaný se dle názoru jeho obhájce mohl domnívat, že naváže s poškozenou bližší vztah a „neměl tedy v úmyslu ji znásilnit, pouze se jí mohl poněkud nešťastným způsobem dvořit“. Předmětné „ohmatávání“ poškozené na prsou či pohlavních orgánech by tak vykazovalo spíše znaky trestného činu pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a navíc obžalovaný zdůrazňuje, že nešlo o počínání příliš intenzivní.
34. K jednání pod body 10. a 11. výroku rozsudku odvolatel připouští, že jsou zde usvědčující důkazy, a to zejména výpovědi poškozených H [REDACTED] a H [REDACTED]. Obžalovaný uvádí, že pokud odvolací soud dojde k závěru, že se těchto jednání dopustil, tak pod bodem 10. výroku rozsudku on hodnotí intenzitu jednání jako velmi malou a pod bodem 11. jako menší. Za nejpravděpodobnější časové vymezení jednání pod bodem 11. pak odvolatel považuje léto či podzim roku 2015, kdy obžalovaný byl ve věku blízkém věku mladistvých.
35. Pod bodem 12. výroku rozsudku považuje odvolatel časové vymezení jednání vůči poškozené Š [REDACTED] za nesprávné, když podle něj mělo k jednání dojít nejspíše v roce 2012, kdy byly poškozené [REDACTED] roky. Odvolatel připouští, že poškozená uvádí ve výpovědi i jiný údaj o svém věku, a to [REDACTED] až [REDACTED] let, ale dle odvolatele popisovala jinou událost. Kromě časového vymezení odvolatel rozporuje i ten závěr soudu, že z bratrů H [REDACTED] se tohoto jednání dopustil právě on, když poškozená uvedla: „M [REDACTED] nosil [REDACTED]“. Dle názoru odvolatele z provedeného dokazování nevyplynulo, že by policejní orgán zjišťoval, kdo z bratrů navštěvoval v roce 2012 [REDACTED] lékaře a kdo u nich v dané době nosil [REDACTED], v důsledku čehož se domnívá, že takový rozpor nelze překlenout jen tím, že krajský soud toto vyhodnotil tak, že na straně poškozené došlo pouze k záměně jmen.
36. Odvolatel se rovněž neztotožňuje se závěrem soudu, že by výpověď poškozené byla podpořena výpověďmi svědků Š [REDACTED] a P [REDACTED], kteří se podle něj vyjadřovali k jinému skutku.
37. Odvolatel má tak za to, že měl být zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) tr. řádu.
38. K výroku o trestu odvolatel uvádí, že si je vědom trestní sazby v rozmezí pěti až dvanácti let, poukazuje však na dosavadní bezúhonnost a na dobu, která uplynula „od spáchání trestných činů“, kdy je sice obtížná bližší datace, dovozuje však, že k poslednímu jednání mělo dojít koncem roku 2016. Byť v té to době obžalovanému již bylo [REDACTED] let, tak s ohledem na snížený intelekt, problematičnost s ukončením školy a lehkou mentální retardaci by mu měla být přiznána polehčující okolnost věku blízkého věku mladistvých, neboť jeho rozumová a mravní vyspělost byla, dle jeho názoru, v té době stále omezená.
39. Obžalovaný také zdůrazňuje negativní vliv prostředí, v němž vyrůstal a způsob života, který vedl jeho otec. Poukazuje na výpovědi svědků, ze kterých vyplynulo, že „již v minulosti bylo podáno oznámení na otce ohledně případných trestných činů sexuálního charakteru, daná věc ale neskončila podáním obžaloby“. Obžalovaný tedy vyrůstal v prostředí, kde běžně dívky nízkého věku navštěvovaly jejich domácnost a přespávaly zde. Obžalovaný tak mohl jednání svého otce považovat za normu.
40. Odvolatel poukazuje na účel trestu a má za to, že s časovým odstupem od spáchání trestných činů se prvek individuální i generální prevence oslabuje.
41. Dále obžalovaný argumentuje tím, že považuje trestní sazbu ve výši pěti až dvanácti let za nepřiměřeně přísnou a domnívá se, že by v tomto případě mohly být dány podmínky pro mimořádné snížení trestu pod zákonnou trestní sazbu, a to pro malou intenzitu jednání, uplynutí dlouhé doby od spáchání protiprávního jednání, rodinné prostředí, intelekt obžalovaného

nacházejícího se v pásmu lehké mentální retardace a pro snížení ovládacích schopností, byť jen forenzně nevýznamně.

42. Dle názoru odvolatele tyto skutečnosti nebyly zohledněny při rozhodování soudu o ukládání trestu, v důsledku čehož uzavírá, že trest je nepřiměřeně přísný.
43. **Obžalovaný J. E.** navrhl, aby odvolací soud zrušil výrok o vině přinejmenším za skutek uvedený pod bodem 12. výroku rozsudku, zrušil i výrok o trestu dle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu a rozhodl dle § 259 odst. 3 tr. řádu o trestu tak, že jej uloží pod zákonnou trestní sazbou nebo jej případně uloží na samotné dolní hranici trestní sazby.
44. **Obžalovaný J. E.** odvolání vymezil jako směřující do výroku o vině i trestu. Odvolání písemně odůvodnil prostřednictvím obhájce JUDr. Lebedušky.
45. K bodu 13. výroku rozsudku obžalovaný uvedl své stanovisko, že pokud k nějakému fyzickému kontaktu mezi ním a poškozenou P. někdy došlo, mohlo se tak stát pravděpodobně během jejich dětských her. Vyloučil však, že by během nich mohlo dojít z jeho strany k tak intenzivnímu zásahu do pohlavní sféry poškozené, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Obžalovaný dále vyloučil, že by při tom použil jakékoliv formy násilí. Soudu vytkl, že vycházel výlučně jen z výpovědi poškozené učiněné v přípravném řízení před policejním orgánem, jejíž přepis i samotná forma kladení otázek ze strany policejního orgánu dle jeho názoru „budí určité pochybnosti o její autenticitě“.
46. Z výpovědi svědkyně Š. P. – matky poškozené, již soud v rozsudku zmiňuje, odvolatel vyzdvihuje údaj, že si její dcery nikdy nestěžovaly, že by se jim u E. něco stalo, resp. že by je někdo osahával.
47. Dále soudu vytká, že vůbec nezmínil výpověď svědkyně I. P. – sestry poškozené, z níž odvolatel vyzdvihuje, že tato vypověděla, že on ani spoluobžalovaný M. E. ml. ji nikdy neosahávali a že neviděla ani osahávání jiných dívek, se kterými se odvolatel a spoluobžalovaný M. E. ml. stýkali.
48. Za stěžejní pak odvolatel považuje rozpor mezi výpověďmi poškozené I. P. a její matky Š. P., jenž shledává v tom, že matka poškozené „popřela“ její tvrzení, že s matkou jednou měla hovořit o osahávání odvolatelem a spoluobžalovaným J. E.
49. Právě tím, že se poškozená své matce nesvěřila, má odvolatel výpověď poškozené za zpochybněnou, resp. považuje za zcela nepravděpodobné, že by poškozená o jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, se svou matkou buď vůbec nehovořila, nebo by o něm hovořila nejvýše jedenkrát, a navíc i to, že by o něm nevěděla ani její sestra I.
50. Odvolatel dále vyjadřuje své pochybnosti k časovému vymezení skutku ve výroku rozsudku. Argumentuje tím, že i pokud by se skutečně dopustil nějaké trestné činnosti, jsou zde pochybnosti, zda se jí dopustil i po dovršení osmnácti let.
51. Odvolatel uzavírá, že soud nevzal v úvahu všechny provedené důkazy, neposoudil rozpory mezi nimi, nezkoumal, proč k těmto rozporům došlo, a jeho vina tak nebyla prokázána nade vší pochybnost.
52. Odvolatel vytká závěr o naplnění znaků trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku pod bodem 13. výroku rozsudku.
53. K jednáním pod body 14. a 15. výroku rozsudku obžalovaný uvádí, že se jich měl dopustit ještě jako mladistvý. A pokud v popsáných případech došlo někdy během jejich dětských her k nějakému fyzickému kontaktu mezi ním a poškozenými A. C. a L. C., nedošlo během nich z jeho strany k tak intenzivnímu zásahu do pohlavní sféry poškozených, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. A obžalovaný i zde vylučuje, že by při tom použil jakékoliv násilí.

54. Krajskému soudu odvolatel vytýká, že vycházel z výpovědí poškozených, k nimž má on „určité pochybnosti o jejich autenticitě“.
55. Odvolatel uvádí, že soud sice zmínil výpověď svědkyně K [REDACTED] C [REDACTED] – matky poškozených A. C [REDACTED] a L. C [REDACTED], že „moje holky si na ty kluky nestěžovaly“, avšak tento důkaz nehodnotil, a to stejně jako v bodě 13. výroku napadeného rozsudku, postupem dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Vinu proto obžalovaný nemá za prokázanou nade vší pochybnost ani v těchto bodech napadeného rozsudku a rozporuje i právní kvalifikaci trestným činem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.
56. Závěrem odvolatel odkázal na princip presumpce nevinu, princip in dubio pro reo, na požadavek, aby stát prokazoval vinu obviněného a nikoliv, aby obviněný prokazoval svou nevinu, a dále na to, že orgány činné v trestním řízení nesmějí vycházet z „předem podjatého přesvědčení“, že obviněný spáchal stíhaný čin a že v pochybnostech je povinnost rozhodnout ve prospěch obviněného.
57. **Obžalovaný J [REDACTED] E [REDACTED] navrhl**, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a aby jej obžaloby zprostil.
58. **Obžalovaný M [REDACTED] E [REDACTED] ml.** odvolání vymezil jako směřující do výroku o vině i výroku o uloženém trestu (trestním opatření).
59. K bodu 16. výroku rozsudku odvolatel uvádí, že rozsudku vytýká vady spočívající v nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění a v nevyporádání se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.
60. Odůvodnění rozsudku má za nesouladné s § 125 odst. 1 tr. řádu. Jmenovitě vytýká, že absentuje zdůvodnění, proč proti obžalovanému mladistvému nebyly užity či zvažovány instituty vztahující se k opatřením a možným postupům dle zákona č. 218/2003 Sb.
61. Odvolatel pak uplatňuje odvolací námitku, že „byl projednáván věcně nepřislušnými orgány činnými v trestním řízení“.
62. Argumentuje zde tím, že obhajoba upozorňovala, že neexistuje žádný procesně relevantní důkaz, ze kterého by vyplývala důvodnost stíhání pro přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií dle § 192 tr. zákoníku. Ke svému názoru, že trestní stíhání pro tento přečin bylo nedůvodné, se odvolatel dovolává jednak obsahu závěrečného návrhu státní zástupkyně u hlavního líčení (jenž hodnotí jako v podstatě návrh na zproštění obžaloby ve vztahu k bodu 1) obžaloby), jednak samotného zprošťujícího výroku rozsudku.
63. Trestní stíhání obžalovaného bylo dle odvolatele „vedeno na základě dovozování nikoli konkrétní trestní odpovědnosti každého z obviněných, ale snad na základě předpokladu vyplývajícího z toho, že všichni obžalovaní z daného jednání sdíleli společnou domácnost s M [REDACTED] E [REDACTED] starším, tedy jejich otcem“.
64. Odvolatel uzavírá, že se nedopustil žádného protiprávního jednání po dosažení osmnáctého roku svého věku, ale je projednáván pouze pro provinění, jehož se měl dle obžaloby dopustit ve věku [REDACTED] let, a proto měl být za jednání pod bodem 16. výroku rozsudku projednáván pouze jako mladistvý v souladu s právní úpravou dle zákona č. 218/2003 Sb. Jeho případné provinění tak měl projednávat soud pro mládež ve smyslu tohoto zákona. Odvolatel k tomu poukázal na § 38 odst. 2, odst. 3, odst. 5 a § 54 zákona č. 218/2003 Sb. a ohledně vazebního řízení na § 46 a násl. zákona č. 218/2003 Sb.
65. Odvolatel tak dle jeho názoru „postrádal práva a oprávnění vyplývající z právní úpravy zákona č. 218/2003 Sb., na která by měl nárok, pokud by byl projednáván pouze pro jednání, pro které byl nepravomocně odsouzen“.

66. Ohledně samotného výroku o vině pod bodem 16. výroku rozsudku odvolatel vytýká, že se soud řádně nevypořádal s obhajobou mladistvého, jež byla podrobně rozebrána v rámci závěrečné řeči jeho obhájce u hlavního líčení. Dále se dle jeho názoru soud nevypořádal se závěry znalkyně PhDr. Malé, s rozpory vyplývajícími z časových údajů z výpovědi poškozené a protichůdností tvrzení poškozené se sděleními podanými jejím otcem.
67. Odvolatel soudu vytýká také to, že tento nehodnotil důkazy řádně, kdy obhajoba „se domnívá, že výrazné zaměření procesu před nalézacím soudem bylo směřováno k prokazování jednání spoluobviněných, pro které projednávané řízení věcně patřilo před senát krajského soudu“.
68. Uložený trest (trestní opatření) ve výměře jeden rok odnětí svobody s podmíněným odkladem na 3 roky považuje odvolatel za nepřiměřeně přísný a výrazně se odlišující od posuzování obdobných provinění příslušnými soudy pro mladistvé dle zákona č. 218/2003 Sb., přičemž argumentuje tím, že obžalovaný se jednání měl dopustit před cca šesti lety, že trestní stíhání bylo zahájeno na konci zákonem předpokládané promlčecí doby, že žil řádným životem a soustavně docházel do zaměstnání, že intimní styk byl dobrovolný, že k němu docházelo bezprostředně před dosažením ■. roku poškozené, že uvedená známost nadále pokračovala a že jeho jednání nebylo spojené s žádnými dopady, jež by nějak negativně ovlivnily vývoj poškozené.
69. Obžalovaný dále argumentuje tím, že trest byl uložen „ve výši dvojnásobku dolní hranice zákonné sazby“. Též vytýká délku zkušební doby, a to s ohledem na dobu, která uplynula od stíhaného jednání.
70. Dále odvolatel uvádí, že „věcně a místně příslušné okresní soudy pro mladistvé uvedená provinění mladistvých posuzují výrazně mírněji, velmi často právě za aplikace ustanovení § 12 tr. zákoníku, popř. upuštění od uložení trestních opatření apod.“.
71. Odvolatel zde dále poukazuje na délku vazby a na to, že proces vedený společně s jeho otcem a staršími sourozenci považuje obžalovaný ve vztahu ke své osobě za nesprávný a porušující jeho právo na spravedlivý proces.
72. **Obžalovaný M ■ ■ ■ E ■ ■ ■ ml. navrhl**, aby vrchní soud jím napadené výroky rozsudku zrušil a nově rozhodl tak, že se obžalovaný mladistvý zprošťuje provinění dle § 226 písm. a) tr. řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán, popřípadě aby rozhodl zprošťujícím výrokem dle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť tento skutek není trestným činem (proviněním).
73. **Vrchní soud v Praze** jakožto soud příslušný o podaných odvoláních rozhodnout shledal, že všechna odvolání byla podána osobami oprávněnými v zákonné lhůtě a že splňují zákonem předepsané obsahové náležitosti.
74. Vrchní soud v Praze odvolání projednal ve **veřejném zasedání**.
75. V něm obhájci obžalovaných zejména vesměs odkázali na písemná odůvodnění odvolání, ze kterých zopakovali, případně rozvedli, stěžejní odvolací argumentaci.
76. **Obhájce obžalovaného M ■ ■ ■ E ■ ■ ■ st. Mgr. Rybář** přednesl odvolání shodně s jeho písemným vyhotovením, když shrnul jeho obsah a poukázal na podstatné okolnosti, které byly prezentovány i před soudem prvního stupně a jsou obsahem odvolání, jež směřuje jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu.
77. Uvedl, že jeho klient vůbec nevěděl, že jednáním popsaným pod body 1. a 2. výroku rozsudku páchá trestnou činnost, natož pak závažnou, a že neměl vůbec v úmyslu se trestné činnosti dopustit.
78. Obhájce dále uvedl, že skutky popsané v bodech 3. - 7. výroku rozsudku se dle jeho klienta nestaly. Na obhajobu klienta zopakoval, že některé ze svědkyň byly znaleckým zkoumáním shledány obecně nevěrohodnými a že dle názoru jeho klienta nemůže stát odsuzující rozsudek

pouze na výpovědích těchto svědkyň. Obhájce připomněl, že jeho klient popírá jednání popsané pod bodem 8. a je přesvědčen, že nebylo prokázáno, že by se takového trestného jednání dopustil.

79. Obhájce **navrhl**, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
80. **Obhájce obžalovaného J. E. Mgr. Čulák** uvedl, že odkazuje na písemné vyhotovení odvolání, které ve shodě s ním přednesl.
81. Stručně rekapituloval jeho jednotlivé body, když odvolání směřuje jak do výroku o vině pod body 9. - 12., tak do výroku o trestu.
82. K jednání popsanému pod bodem 9. obhájce uvedl, že obžalovaný je toho názoru, že z provedeného dokazování nevyplynulo, že by se uvedeného jednání dopustil tak, jak je uvedeno v rozsudku. Naopak, z výpovědi poškozené vyplynulo, že poškozená nevyjádřila nesouhlas s jeho jednáním, toliko odstrčila jeho ruku. Nemohla také přesně určit počet protiprávních jednání, když nedokázala určit, kolikrát k tomuto jednání obžalovaného došlo, a jen uvedla, že se to stalo více než jednou. Nedokázala ani určit jakého jednání se dopustil J. E. a jakého J. E. Dle vyjádření obhájce se obžalovaný domnívá, že ze svědeckých výpovědí svědků V. P. a Š. P. lze určit spáchání jednoho skutku, kterého se měl dopustit v létě roku 2014.
83. Dále obhájce upozornil na to, že jeho klient má snížený intelekt v pásmu lehké mentální retardace, což vyplynulo z jeho znaleckého zkoumání, a tudíž se mohl domnívat, že s poškozenou navázal blízký vztah. Dle jeho názoru by také toto jednání mohlo spíše vykazovat znaky trestného činu pohlavního zneužití.
84. K jednání obžalovaného pod body 10. a 11. obhájce uvedl, že pouze poukazuje na to, že šlo o jednání malé intenzity. Jednání pod bodem 11. se dle jeho vyjádření mělo stát nejspíš v roce 2015, kdy obžalovanému bylo ■ let a byl tedy ve věku blízkém mladistvým.
85. Ke skutku pod bodem 12. obhájce zrekapituloval, že poškozená opakovaně označila za pachatele „M. ■“, přitom z žádného dokazování nevyplynulo, kdo z E. ■ v té době navštěvoval ■ lékaře či nosil ■. Obhájce dále uvedl, že poškozená navíc znala celou rodinu a k jednotlivým osobám se také vyjadřovala ve své výpovědi. Z tohoto důvodu se domnívá, že skutku pod bodem 12. se dopustil M. E. ■, nikoli jeho klient.
86. Dále obhájce vyslovil názor, že uložený trest je nepřiměřeně přísný, když by obžalovaný měl být zproštěn z jednání pod bodem 12. Rovněž poukázal na potřebnost přihlídnout k prostředí, ve kterém obžalovaný vyrůstal, a na způsob života, ke kterému jej jeho otec vedl.
87. Obhájce proto **navrhl**, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a rozhodl tak, že trest uloží pod zákonnou trestní sazbou a v případě, že by se s tímto návrhem odvolací soud neztotožnil, aby obžalovanému uložil trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, resp. obhájce tlumočil stanovisko klienta, aby odvolací soud vyhověl odvolání a zrušil výrok o vině za skutek uvedený pod bodem 12. a uložil trest mírnější.
88. **Obhájkyň obžalovaného J. E. Mgr. Schmiegerová** v substituci za obhájce JUDr. Lebdušku uvedla, že odkazuje na písemné vyhotovení odvolání, které bylo podáno jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu, a že z něj zdůrazňuje základní argumentaci.
89. Dále obhájkyň zrekapitulovala jednání, kterým byl obžalovaný shledán vinným a za které mu byl uložen trest.
90. K jednání pod bodem 13. napadeného rozsudku obhájkyň uvedla, že obžalovaný má za to, že z jeho strany zdaleka nedošlo k tak intenzivnímu zásahu do pohlavní sféry poškozené, jak je uvedeno v rozsudku, a rozhodně vylučuje, že by při tomto jednání použil jakéhokoliv násilí. Též shledává pochybnosti k vymezení časového období. Zdůraznila, že soud prvního stupně při

posouzení vycházel pouze z výpovědi poškozené, která vypovídala značně neurčitě. Navíc dle jejího názoru nebyl proveden žádný důkaz, z něhož by byl učiněn spolehlivý závěr, jakého konkrétního jednání se obžalovaný dopustil.

91. Pokud jde o jednání popsané pod body 14. a 15. výroku rozsudku, obhájkyňe stručně shrnula, že dle názoru obžalovaného nedošlo z jeho strany k tak intenzivnímu zásahu do pohlavní sféry poškozených a vylučuje, že při tomto jednání použil jakoukoliv formu násilí.
92. S ohledem na uvedené měl proto obžalovaný za to, že nebylo prokázáno nadevší pochybnost, že by skutky popsané v obžalobě pod body 13. - 15. napadeného rozsudku naplnily zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.
93. V dalších podrobnostech pak obhájkyňe znovu odkázala na písemné vyhotovení odvolání.
94. Obhájkyňe učinila **návrh** shodně s písemným vyhotovením odvolání, tedy aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a aby sám obžalovaného obžaloby zprostil. Učinila též další alternativní návrhy, a to, aby věc byla, co se týče jednání obžalovaného, přehodnocena po stránce právní právě s ohledem na intenzitu jeho jednání, a pokud by odvolací soud došel k závěru, že je obžalovaný vinen, dala obhájkyňe ke zvážení, zda není na místě, aby byl obžalovanému ukládán trest ještě jako mladistvému. Pokud by ani toto nebylo odvolacím soudem akceptováno, navrhla, aby byl postupem podle § 58 odst. 1 tr. zákoníku obžalovanému mimořádně snížen trest odnětí svobody. Upozornila na tu skutečnost, že obžalovaný vyrůstal v prostředí, které ho negativně ovlivnilo, a mohl se domnívat, že jednání, kterého se dopouští, není závažné ani trestné. Dle jejího názoru by tento postup mohl být namísto vzhledem k poměrům doposud netrestaného pachatele.
95. **Obhájce obžalovaného M. E. ml. Mgr. Špelina** v substituci za Mgr. Hechtovou přednesl odvolání shodně s jeho písemným odůvodněním s tím, že toto směřuje do bodu 16. výroku napadeného rozsudku, a to jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu.
96. Obhájce uvedl, že obhajoba předně namítá, že řízení, které předcházelo vynesení napadeného rozsudku, trpělo zásadní vadou, když mělo být konáno jako řízení proti mladistvému, neboť jediný skutek, za který byl mladistvý obžalovaný M. E. uznán vinným, spáchal v době, kdy byl mladistvý. Toto řízení pak tedy nemělo být vůbec veřejné, navíc byla u soudu prvního stupně připuštěna televize apod. Dle jeho vyjádření v důsledku připuštění televize k hlavnímu líčení obžalovaný zásadně utrpěl na své osobní cti, neboť po vyhlášení rozsudku kamery zabíraly pouze jeho, protože ostatní příslušníci rodiny se v podstatě jednání neúčastnili a jeho klient byl tedy spojován s nejzávažnější trestnou činností, která byla v této věci projednávána. Jeho blízké okolí ho s těmito trestnými činy spojuje, navíc po odvysílání předmětné televizní reportáže byl dokonce zaměstnavatelem donucen, aby sepsal dohodu o ukončení pracovního poměru a přišel o zaměstnání. Nicméně si nové zaměstnání znovu našel.
97. Dále obhájce napadenému rozsudku vytkl tu skutečnost, že výrok o vině musí být výrokem správným, a zejména pak jeho časové určení. Poukázal na to, že vzhledem k provedenímu dokazování toto časové vymezení nemusí být správné. Též uvedl, že poukazuje na značné rozpory ve výpovědi poškozené. Dle jeho vyjádření je otázkou, zda byl pohlavní styk uskutečněn ještě v době, kdy jí nebylo patnáct let. Nalézací soud se s tímto rozporem měl vypořádat ve prospěch obžalovaného, nikoliv k jeho tíži.
98. K trestnímu opatření obhájce uvedl, že jej považuje za nepřiměřeně přísné, a to i s ohledem na dobu, která uplynula od doby, kdy mělo být jednání obžalovaného spácháno. Prakticky tak byla dle jeho vyjádření jeho klientovi uložena zkušební doba ve výměře téměř devíti let, když počítá dobu od roku 2014 ve spojení s tříletou zkušební dobou, která byla obžalovanému uložena.
99. Obhájce v souladu s písemným vyhotovením odvolání **navrhl**, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vztahu k mladistvému M. E. ml. v části, ve které byl uznán vinným

zrušil a aby odvolací soud obžalovaného zprostil obžaloby dle § 226 písm. a) tr. řádu, případně aby věc byla vrácena Krajskému soudu v Plzni k novému projednání a rozhodnutí.

100. **Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze** v ústním vyjádření k podaným odvoláním obžalovaných uvedl, že Krajské státní zastupitelství v Plzni napadený rozsudek akceptovalo a dále vyslovil názor, že nalézací soud provedl všechny relevantní a dostupné důkazy, které v dané věci bylo možno opatřit a vytvořil si tak podklad pro meritorní rozhodnutí.
101. Státní zástupce vyslovil názor, že nalézací soud provedl dokazování procesně korektním způsobem.
102. K odvolání obžalovaného M. [REDACTED] E. [REDACTED] st. státní zástupce vyslovil názor, že nalézací soud nepochybil, neboť vycházel v bodech 1. a 2. z objektivních technických důkazů, které byly podpořeny znaleckým zkoumáním z oboru kybernetiky. Navíc je zde obecné doznání tohoto obžalovaného a jeho obhajoba v tom směru, že netušil, že jde o jednání deliktů, je „velice neuvěřitelná“. Dle názoru státního zástupce nalézací soud jednoznačně a přiléhavě zdůvodnil, proč takovéto stanovisko přijal a že nešlo o žádné jednání v právním omylu. Pokud nalézací soud vycházel z výpovědí poškozených, v každém případě své stanovisko podpořil závěry znaleckého zkoumání z odvětví klinické psychologie, které uvádí, že výpovědi poškozených z hlediska specifické věrohodnosti jsou přijatelné.
103. Pokud jde o námitku k právní kvalifikaci, vyjádřil se státní zástupce tak, že i zde nalézací soud vysvětlil, proč šlo o jednání, které lze považovat za pohlavní styk srovnatelný se souloží. Právní argumentace uvedená v rozsudku nalézacího soudu je dle jeho názoru správná.
104. Státní zástupce zaujal stanovisko, že napadený rozsudek má náležitosti vyžadované ustanovením § 125 tr. řádu.
105. Důkazy byly provedeny procesně korektním způsobem.
106. Pokud jde o rozsah provedeného dokazování, státní zástupce neshledal v podaných odvoláních konkrétní námitky pro provedení dalších důkazů. Neshledal tedy návrh, aby se věc měla vrátet nalézacímu soudu, opodstatněným.
107. Pokud jde o způsob hodnocení důkazů, státní zástupce uvedl, že nalézací soud důkazy zrekapituloval přehledně a u každého skutku je i pro přehlednost zhodnotil.
108. Úvahy o právní kvalifikaci, které jsou uvedeny v rozsudku, měl státní zástupce za přiléhavé. Podložené právní závěry shledal státní zástupce akceptovatelnými.
109. Pokud jde o uložené tresty, vyjádřil státní zástupce názor, že se opět nedomnívá, že by nalézací soud pochybil.
110. Dle jeho vyjádření je zřejmé, že u obžalovaného M. [REDACTED] E. [REDACTED] ml. byla aplikována ve správném rozsahu příslušná ustanovení zákona č. 218/2003 Sb.
111. Pokud jde o tresty uložené obžalovaným J. [REDACTED] E. [REDACTED] a J. [REDACTED] E. [REDACTED], tak na rozdíl od obhajoby neshledal státní zástupce existenci žádných mimořádných okolností mimořádné povahy, které by odůvodňovaly případnou aplikaci ustanovení § 58 tr. zákoníku.
112. U obžalovaného M. [REDACTED] E. [REDACTED] st. nalézací soud dle jeho názoru přiléhavě aplikoval ustanovení § 40 odst. 1 tr. zákoníku a taktéž důvodně uložil ochranné léčení, které je podpořeno závěry znalců z odvětví psychiatrie.
113. Státní zástupce **navrhl**, aby byla všechna odvolání zamítnuta.
114. **Tři písemná odůvodnění odvolání** vypracovaná samotným obžalovaným M. [REDACTED] E. [REDACTED] st. byla ve veřejném zasedání o odvolání podle ustanovení § 263 odst. 5 tr. řádu předsedou senátu **přečtena**.

115. **Dokazování** bylo ve veřejném zasedání o odvolání vrchním soudem doplněno toliko aktualizovanými opisy rejstříku trestů všech obžalovaných, kde nadále nejsou u žádného z nich evidovány jakékoliv záznamy o dřívějších odsouzeních. K dotazu předsedy senátu dle ustanovení § 214 tr. řádu neměl žádný z obžalovaných k těmto důkazům žádné námitky.
116. Strany **neměly návrhy na doplnění dokazování** v odvolacím řízení před vrchním soudem.
117. Vrchní soud z podnětu podaných odvolání **přezkoumal** výroky rozsudku napadené odvolateli, resp. z titulu právní úpravy provedl přezkum ještě v širším měřítku, když přezkoumal i výroky o ochranných opatřeních, které napadeny nebyly.
118. Vrchní soud přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech jednotlivých oddělitelných výroků rozsudku, vyjma výroku zprošťujícího, jakož i přezkoumal postup řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo. Přezkum vrchní soud u odvoláními napadených výroků provedl z hlediska vytykánych vad. U všech přezkoumávaných výroků zjišťoval, zda zde nejsou vady odvolateli nevytykané, ke kterým by bylo nutno ze zákona přihlížet.
119. Co se týče postupu **řízení**, nebylo odvolacím soudem shledáno žádných takových vad, které by byly zákonným důvodem pro zrušení rozsudku, resp. kteréhokoliv přezkoumávaného výroku. Právo všech obžalovaných na obhajobu bylo zachováno.
120. Ostatně odvolatelé ani neuplatňují odvolací námitky, které by směřovaly ke způsobu provedení důkazů před soudem prvního stupně, ani námitky ke způsobu opatření důkazů, vyjma dosti neurčité námitky „určitých pochybností o autenticitě“ uplatněných obžalovaným J. E. ve vztahu k výpovědím poškozených P., A. C. a L. C. Toliko v případě svědecké výpovědi poškozené P. je odvolatelem tato odvolací námitka o něco více konkretizována, a to tak, že tyto „určité pochybnosti o autenticitě“ mají vycházet z přepisu výpovědi a z formy kladení otázek.
121. Soud prvního stupně však nepochybil, pokud tyto „určité pochybnosti o autenticitě“ s obhajobou nesdílel, resp. pokud neshledal důvody pro závěr o procesní nepoužitelnosti těchto výpovědí.
122. Dokazování samotné pak soud provedl v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.
123. Ostatně námitka neúplnosti dokazování ani žádným z odvolatelů uplatněna nebyla a v odvolacím řízení také nebyly učiněny žádné důkazní návrhy.
124. Zmíněno bylo pouze neprovedení šetření ze strany policejních orgánů (zřejmě u lékařů) k tomu, kdo z obžalovaných nosil , šlo by však o zjišťování nadbytečné, neboť nebylo sporné, že jediným takovým je obžalovaný J. E.
125. K postupu řízení samotnému byla ohledně obžalovaného M. E. ml. vznesena velmi závažná námitka, jejíž podstatou bylo, že řízení bylo konáno před nepříslušným soudem.
126. Takové pochybení však vrchní soud neshledal, a to z následujících důvodů.
127. Předně odvolatel svůj závěr o příslušnosti soudu pro mladistvé odvíjí od procesní situace, kdy by byl M. E. ml. stíhán a žalován pouze pro skutek popsáný pod bodem 16. výroku rozsudku, kterým byl následně shledán vinným a nebyl by stíhán pro skutek popsáný ve zprošťujícím výroku rozsudku, pro který na něj byla podána obžaloba.
128. Jde však o hypotetickou konstrukci, která se míjí s procesní realitou v této trestní věci, neboť obžalovaný M. E. ml. byl příslušnými orgány v přípravném řízení stíhán i pro skutek následně popsáný pod bodem 1) žalobního návrhu; obžaloba na něj byla podána pro oba dva skutky.
129. Tato procesní realita tudíž nemůže být změněna deklarovaným přesvědčením obhajoby, že pro skutek pod bodem 1) žalobního návrhu obžalovaný stíhán vůbec být neměl.

130. Usnesení o zahájení trestního stíhání je založeno na č. l. 149 až 165 spisu a z jeho odůvodnění je patrné, že policejní orgán měl k dispozici celou řadu podkladů, včetně výpovědí všech podezřelých – zadržených E [REDACTED], tedy i M [REDACTED] E [REDACTED] ml.
131. Proti tomuto usnesení sice podal obviněný M [REDACTED] E [REDACTED] ml. prostřednictvím obhájkyne Mgr. Hechtové stížnost (která, oproti stížnosti podané proti usnesení o zahájení trestního stíhání, jež je založeno na č. l. 204 – 212, nebyla vzata zpět), avšak ta byla zamítnuta usnesením státní zástupkyně ze dne 08. 01. 2019.
132. A lze poznamenat, že pakliže tři z obviněných po zahájení trestního stíhání v přípravném řízení využili svého práva zcela odepřít výpověď, nemohou orgány činné v trestním řízení předvídat, zda i později v průběhu přípravného řízení a pak i před soudem setrvají na svém stanovisku, anebo zda se rozhodnou vypovídat, např., aby využili možnosti polehčující okolnosti, kterou je napomáhání v objasnění trestné činnosti, zvláště když při výsledku před policejním orgánem před zahájením trestního stíhání (pro řízení před soudem procesně nepoužitelně) vypovídali.
133. A je-li zde odvolatelem argumentováno následným zprošťujícím rozsudkem, pak je nutno konstatovat, že nelze stavět rovnítko mezi zprošťující rozsudek a nedůvodnost trestního stíhání, jehož výsledkem zprošťující rozsudek byl.
134. Vzato zcela do důsledků, obhajoba zde svou argumentaci vystavěla tak, jako by při přezkumu takových rozsudků, kdy soud prvního stupně rozhodl o částečném zproštění obžaloby, měly odvolací soudy postupovat následovně. Měly by přezkoumávat, zda pro ty skutky, pro které byl ten který obžalovaný zproštěn, měl být trestně stíhán. Resp. samo zproštění by mělo být kritériem pro závěr, že pro ně trestně stíhán být neměl. Potažmo by měly odvolací soudy posuzovat, zda zbývající skutky, ohledně nichž byl vyhlášen odsuzující výrok, samy o sobě zakládají příslušnost toho soudu, který rozsudek vyhlásil. A pokud by tyto zakládaly příslušnost jiného soudu, měl by být odvolacím soudem stávající soud shledán nepřislušným a rozsudek shledán vadným.
135. Takový postup by byl ovšem zcela v rozporu s trestním řádem.
136. Lze uzavřít, že tu argumentaci, kdy se obhajoba domáhá, aby odvolací soud učinil závěr, že pro skutek ad 1) obžaloby neměl být obžalovaný M [REDACTED] E [REDACTED] ml. vůbec stíhán a aby v návaznosti na to učinil závěr, že pro posouzení příslušnosti soudu nemůže být tento skutek vůbec brán v potaz, a návazně, aby učinil závěr, že měl rozhodovat soud pro mládež (a tudíž rozhodoval nepřislušný soud), naprosto nelze akceptovat.
137. Nadto a především, ačkoli se odvolatel dovolává zákona č. 218/2003 Sb., tak přesto zcela pomíjí ustanovení § 73 odst. 1 písm. b) tohoto zákona.
138. Dle tohoto ustanovení, bylo-li zahájeno trestní stíhání až po dovršení [REDACTED] roku mladistvého, zvláštní ustanovení o trestním řízení ve věcech mladistvých se neužije.
139. Trestní stíhání proti M [REDACTED] E [REDACTED] ml., narozenému dne [REDACTED], pro skutek následně popsáný v bodě 1) žalobního návrhu bylo zahájeno dne 27. 11. 2018, kdy mu byl doručen opis téhož dne vyhotoveného usnesení o zahájení trestního stíhání.
140. Trestní stíhání proti M [REDACTED] E [REDACTED] ml., narozenému dne [REDACTED], pro skutek následně popsáný v bodě 16) žalobního návrhu bylo zahájeno dne 15. 02. 2019, kdy mu byl doručen opis usnesení o zahájení trestního stíhání vyhotoveného dne 13. 02. 2019.
141. Co se týče **skutkových zjištění** uvedených v odsuzujících výrocích odvoláními napadeného rozsudku, vrchní soud shledal, že námitky uplatněné proti napadenému rozsudku v podaných odvoláních obžalovaných nejsou způsobitelnými zpochybnit správnost a důkazní podloženost skutkových závěrů nalézacího soudu. Ten postupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 5 a § 2 odst. 6 tr. řádu, když relevantní důkazy – provedené v rámci hlavního líčení v takovém rozsahu, který soudu umožnil, aby o věci rozhodl způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti –

podrobil rozboru z pohledu věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení, řádně je zhodnotil výhradně na podkladě svého vnitřního přesvědčení vycházejícího ovšem z pečlivého uvážení všech okolností projednávaného případu, a to jednotlivě, v jejich souhrnu, vzájemné provázanosti i ve všech vzájemných souvislostech.

142. Vrchní soud připomíná významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu citovaného ustanovení (srov. č. 53/1992 – I. Sb. rozh. trest.).
143. Toto rozhodnutí představuje součást dlouhodobě ustálené judikatury. Procesní zásada jím vytyčená byla následně potvrzena, resp. ještě více akcentována, v rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu i Ústavního soudu.
144. Právě takovým způsobem, tedy se zákonem souladným, nalézací soud důkazy hodnotil, a tudíž, vzhledem k zákonné úpravě a též s přihlédnutím k výše zmíněné procesní zásadě, nemohl vrchní soud do skutkových závěrů, resp. do závěrů o vině obžalovaných, zasahovat.
145. Přitom je třeba uvést, že své skutkové závěry nalézací soud řádně a přesvědčivě odůvodnil a tyto lze považovat za logický výsledek provedeního dokazování.
146. Výjimku, kdy skutkový závěr nalézacího soudu je v nesouladu s konkrétním a nezpochybněným skutkovým zjištěním, představuje v bodě 9. výroku rozsudku skutkový závěr nalézacího soudu o *verbální* obraně poškozené („poškozená se tomuto jednání bránila tak, že mu *říkala*...“), přičemž k tomu odvolatel J. E. v písemném odůvodnění odvolání namítá: „Naopak z výpovědi poškozené, která klienta usvědčuje z protiprávního jednání, vyplývá, že nevyjádřila nesouhlas s uvedeným jednáním a toliko odstrčila klientovi ruku“. Z výpovědi svědkyně, které se odvolatel pro podporu své námitky dovolává, jejíž záznam byl soudem v hlavním líčení konaném dne 18. 11. 2019 z videozáznamu přehrán, vyplývá, že se poškozená bála říct, ať ji obviněný i jeho bratr nechají být a *bránila se* toliko jejich *odstrkováním*.
147. Odvolateli zde lze plně přisvědčit v tom, že tak dílčí skutkový popis neodpovídá výpovědi poškozené, která negovala reakci v rovině slovní, a vypovídala o své reakci v rovině fyzické.
148. Názor odvolatele ovšem vyznívá v tom smyslu, že reakce fyzická představuje mírnější a méně významnou reakci, než kterou by představovala reakce slovní.
149. Vrchní soud je však opačného názoru.
150. Reakci fyzickou je nutno považovat za významnější a intenzivnější formu reakce než by byla reakce slovní. Zejména pak, když dle svědecké výpovědi poškozené zde tato fyzická reakce jednoznačně představovala její obranu proti fyzickému sexuálnímu útoku obžalovaného vůči své osobě.
151. Tento názor je ostatně zřejmě ve shodě s názorem soudu prvního stupně, jak to naznačuje formulace „přestože mu nezletilá říkala, že to nechce, když jiného než slovního odporu nebyla schopna“ v bodě 10. výroku rozsudku.
152. Pro úplnost je možno uvést, že jak verbální, tak velmi výrazný fyzický odpor další poškozené proti sexuálnímu útoku obžalovaného je pak popsán v bodě 11. výroku rozsudku: „poškozená křičela, aby toho nechal, kopala ho a byla do něj pěstí“. Současně je tam vyjádřeno, že ale ani takový odpor nebyl způsobit zabránit jednání obžalovaného J. E.: „tento její odpor ale snadno překonal svou fyzickou silou“.

153. A pro úplnost, v bodě 12. výroku rozsudku, jenž se týká další poškozené, je pak uvedeno: „jednání zanechal, když byl vyrušen náhodnými kolemjdoucími, přičemž poškozená se s ohledem na svůj věk, mentální handicap a obavy z obviněného nezmohla na žádný odpor“.
154. Lze shrnout, že soud skutečně pochybil, neboť poškozená negovala verbální reakci a vypověděla, že se bránila fyzicky, pokud by však v tomto směru vrchní soud provedl zásah do předmětné formulace uvedené v bodě 9. výroku rozsudku a nahradil by obranu slovní obranou fyzickou, měnil by tak rozsudek v neprospěch obžalovaného J. E., což by za situace, kdy jediným odvolatelem proti tomuto výroku rozsudku je obžalovaný, bylo porušením zákazu reformace in peius vyjádřeného v ustanovení § 264 odst. 2 tr. řádu.
155. Byť zde dílčí výtka k popisu skutku byla oprávněná, byl odvolací soud limitován zákonnou úpravou v možnosti zásahu do napadeného výroku, resp. takový zásah by nebyl přípustným. Byť by šlo o popis obrany poškozené, nikoli o změnu v popisu útoku obžalovaného, jde o takovou skutkovou okolnost, která je pro popis skutku významná, a byla by v neprospěch obžalovaného.
156. Pro názornost lze jako zcela teoretický příklad uvést, že pokud by např. u trestného činu loupeže odvolací soud při zachování zcela shodného popisu fyzického útoku vůči poškozenému doplnil do popisu skutku jen údaje týkající se výhradně osoby poškozeného, např. že byl osobou se ztíženými možnostmi pohybu a v době útoku se pohyboval o francouzských holích, také by šlo o změnu popisu skutku zjevně v neprospěch.
157. A vrchní soud podotýká, že ani kdyby takovouto korekci popisu skutku uvedeného pod bodem 9. výroku rozsudku byl oprávněn provést, ani ohledně právní kvalifikace ani ohledně trestu by to nic ve prospěch obžalovaného nezměnilo.
158. K odvolacím argumentům je dále nutno uvést, že obhajoba zdůrazňuje nižší rozumovou a mravní vyspělost obžalovaného. Je pravdou, že dle znaleckých závěrů intelekt obviněného spadá do horní poloviny pásma lehké mentální retardace. Je však nutno poukázat na to, že jmenovaný obviněný je dle znalců dostatečně znalý, aby věděl, že stíhané jednání překračuje společenské normy a jako takové může být postihováno.
159. A k návazným odvolacím námitkám je na místě připomenout znalecké závěry o nezájmu o druhé lidi, neschopnosti empatie, laxním postoji k normám s tendencí k jejich stereotypnímu porušování, neochotě odložit uspokojení vlastních potřeb či o tom, že obžalovaný je zvýšeně disponován k agresivním reakcím, a také závěry, kdy motivaci jednání znalci spatřují v uspokojení sexuálního pudu na snadno dostupném, byť nepreferovaném, objektu, který navíc není schopen účinné obrany. Dle znalců ani nebyl zjištěn žádný hlubší vztah obžalovaného k poškozeným nezletilým dívkám.
160. Z odvolatelem nastíněných okolností pak nevyplývá naprosto žádný relevantní důvod pro to, aby obžalovaný měl důvod předpokládat souhlas poškozené s tím jeho jednáním, které odvolatel sám připouští, tj. že „obžalovaný tak ohmatával poškozenou na prsou či pohlavních orgánech“. Jistě to nevyplývá např. z toho, že tato poškozená byla věkově blíže k obžalovanému než ostatní poškozené, čímž zde odvolatel mj. argumentuje.
161. A názor obhájce, že obžalovaný se mohl domnívat, že naváže s poškozenou bližší vztah a „neměl tedy v úmyslu ji znásilnit, pouze se jí mohl poněkud nešťastným způsobem dvořit“, je výslovně prezentován jako názor obhájce, nejde tedy o tvrzení opírající se o důkaz, nýbrž jde o domněnku, tedy o jakousi hypotetickou tezi bez relevance ke skutečnému stavu mysli obžalovaného, který nevypovídal.
162. Navíc, i kdyby se snad obžalovaný chtěl poškozené dvořit, nijak to nevysvětluje, jak by vůbec mohl dojít k závěru o souhlasu poškozené s dvořením se prostřednictvím – znovu slovy obhajoby – ohmatávání na prsou či pohlavních orgánech.

163. Nadto tato hypotetická teze o navazování bližšího vztahu a dvoření se nejenže nemá žádný důkazně podložený základ, ale svědčí proti ní i shora připomenuté znalecké závěry.
164. A obhajoba zcela vytrhává jednání obžalovaného vůči této poškozené z kontextu dalších sexuálních útoků proti dalším poškozeným.
165. Lze shrnout, že nalézací soud v jiných směrech v bodě 9. výroku rozsudku nepochybil.
166. Pochybil toliko v dílčím skutkovém zjištění, na což odvolatel poukazuje důvodně, když do skutkového popisu v bodě 9. rozsudku zahrnul jinou formu reakce poškozené na fyzický sexuální útok, než která odpovídala poškozenou popisované obraně.
167. Takové pochybení v popisu skutku v bodě 9. výroku však v napadeném rozsudku představovalo výjimku.
168. Těžiště odvolací argumentace obžalovaných přitom směřovalo převážně právě do skutkových zjištění, resp. do hodnocení důkazů soudem prvního stupně.
169. Odvolatelé po svém hodnocení důkazů prezentovali některé své závěry, a to částečně o neprokázání samotné viny, přičemž především namítali hodnocení věrohodnosti výpovědí poškozených soudem.
170. Vrchní soud ovšem shledal, že se soud prvního stupně otázkou věrohodnosti výpovědí poškozených zabýval zcela dostatečně.
171. Pro vyhodnocení konkrétní věrohodnosti výpovědi té které poškozené měl nalézací soud v drtivé většině případů k dispozici i znalecké závěry k hodnocení obecné věrohodnosti poškozených.
172. Je třeba připomenout, že znalci přísluší hodnocení právě obecné věrohodnosti, nicméně hodnocení konkrétní věrohodnosti (věrohodnosti konkrétní výpovědi té které poškozené) je zcela na soudu.
173. A odvolatelé pomíjejí, že u některých poškozených se znalecké závěry týkaly i znalecky shledaných následků způsobených stíhaným jednáním na jejich psychice.
174. Vrchní soud neshledává žádné pochybení soudu prvního stupně v tom, že ten nevyhodnotil výpovědi poškozených jako nevěrohodné, resp. neučinil závěr, že šlo o jakýsi komplot proti obžalovanému M. E. st., resp. vůči obžalovaným vůbec, jak to obžalovaný M. E. st. fakticky prezentuje. Poškozené jsou vesměs různého věku a není zde povětšinou nic významného, co by je nějakým způsobem významně spojovalo tak, aby nějaký takový komplot zosnovaly a realizovaly. Především však poškozeným chybí jakýkoli motiv.
175. Zde nelze nezmínit, že obžalovaný M. E. st. sice argumentuje právě tím, že poškozené si na něj vše vymyslely, nijak však nevysvětluje, proč by tak měly činit, když on sám ve svém vlastním odůvodnění odvolání zdůrazňuje vztah mezi ním a jeho rodinou na straně jedné a poškozenými na straně druhé, jako idylický, fakticky vzájemně láskyplný a přinášející poškozeným jen samé výhody. Pak naprosto není zřejmé, proč by tedy poškozené měly proti němu konstruovat tak závažně nepravdivé obvinění.
176. K argumentaci obžalovaného M. E. st. je ovšem také možno uvést, že mj. namítl (přílišnou) shodu výpovědí poškozených, aby hned vzápětí naopak namítl, že ve výpovědích poškozených jsou velké rozpory.
177. A při převážně popěrném stanovisku obžalovaného M. E. st. je poněkud zarážející formulace jeho odvolací argumentace, kterou odůvodňuje shodu výpovědí poškozených tím, že si řekly mezi sebou „každá co se jí stalo“ a k tomu si domyslely zbytek, co není pravda.
178. V některých případech směřovaly odvolací námitky proti časovému vymezení některých ze stíhaných jednání.

179. Sama obhajoba přitom připouští, že zcela přesné časové vymezení je zde obtížné.
180. A je pochopitelné, že odvolatelé se přiklání k jiným datacím, a to takovým, které považují za pro sebe tak či onak příznivější.
181. Soud prvního stupně ovšem dostatečně vysvětlil, z jakých vodítek při časovém vymezení vycházel. Povětšinou jsou tomu věnovány samostatné odstavce v odůvodnění jednotlivých jednání.
182. Např. pokud, jak je uvedeno v odůvodnění odvolání, svědkyně Š. [REDACTED] uvedla v jedné části jejího výslechu, že jí v rozhodné době byly [REDACTED] roky, zatímco v jiné jeho části pak uvedla, že jí bylo [REDACTED] až [REDACTED] let, byl si toho nalézací soud vědom a v odůvodnění rozsudku to reprodukuje, ale měl zároveň k dispozici jiný důkaz ke stanovení vymezení doby, tudíž nelze, a to i s přihlédnutím k výše uvedenému judikátu, toto hodnotit jako jeho pochybení.
183. K námitce odvolatele J. [REDACTED] E. [REDACTED], že nalézací soud nezahrnul do odůvodnění rozsudku výpověď svědkyně I. [REDACTED] P. [REDACTED] sestry poškozené, je možno doplnit, že to, že svědkyně při jejím výslechu sice skutečně uvedla, že konkrétně ji synové M. [REDACTED] E. [REDACTED] st. neosahávali a že ani neviděla, že by osahávali jiná děvčata, samo o sobě nevyvrací a nečiní nesprávným závěr soudu, že vůči její sestře vina byla dostatečně prokázána jinými důkazy.
184. Obdobně se lze souhrnně vyjádřit k dalším podobným odvolacím námitkám. To, že jsou v této trestní věci k dispozici výpovědi jiných osob o tom, že vůči nim samotným se obžalování takového či obdobného jednání nedopustili, nebo že tyto osoby nebyly přítomny sexuálními útokům vůči třetím osobám, skutkové závěry nalézacího soudu ohledně prokázaného jednání vůči poškozeným v uvedeném výroku rozsudku nečiní nesprávnými. Totéž platí ohledně odvolací argumentace, že by nesprávnost skutkových závěrů měl odvolací soud shledat na základě toho, že se poškozená nesvěřila s později stíhaným jednáním jiné blízké osobě, ačkoli by se dle přesvědčení obžaloby právě s takovýmto jednáním nějaké blízké osobě svěřit měla (popř., že by se měla svěřovat častěji).
185. Ze soudní praxe jsou známy velmi četné případy, kdy k takovému svěření se ze strany poškozených nedojde vůbec, nebo až se značným časovým odstupem.
186. Obdobně, pokud jedna z poškozených zmínila svěření se své matce, a ta jej nepotvrdila, nelze to považovat za vyvracející správnost skutkových závěrů o tom, že se předmětný skutek stal.
187. Nalézací soud také nepochybil, pokud shledal, že ze strany poškozené Š. [REDACTED] šlo toliko o záměnu křestních jmen dvou bratrů E. [REDACTED]. To, že z nich je pachatelem obžalovaný J. [REDACTED] E. [REDACTED] lze skutečně mít za jednoznačně určené na základě toho, že šlo o toho z bratrů, který jako jediný nosil [REDACTED]. Ostatně, jako jediný z obžalovaných měl [REDACTED] i u veřejného zasedání o odvolání.
188. Co se týče odvolací argumentace obžalovaného M. [REDACTED] E. [REDACTED] st., že nevěděl, že jeho jednání uvedené pod body 1. a 2. výroku rozsudku, tj. pořizování a přechovávání dětských pornografických fotografií, resp. jejich rozesílání dalším osobám pomocí veřejných sociálních sítí, je trestné, je nutno konstatovat následující.
189. Naprosto zde nejde o nějaký hraniční případ, kdy by např. přicházel v úvahu spor o to, zda jde o fotografie pornografické či toliko o fotografie umělecké. A šlo i o fotografie zcela explicitní, které krajský soud, ačkoli se ve své rozhodovací činnosti s trestnou činností takovéto povahy setkává, označil jako „šokující“. A obžalovanému, který v odůvodnění odvolání připustil, že mu bylo známo, co zachycují fotografie, jež odesílal, muselo být zcela zřejmé, čemu byly děti na nich zachycené vystaveny, aby mohly být takové fotografie pořízeny.
190. Z hlediska právního lze uvést, že sice není sporu o tom, že v současné době vyznačující se přijímáním velkého množství právních předpisů není pro občany jednoduché se v nich orientovat (samotný trestní zákoník pak zahrnuje stovky skutkových podstat, resp. stovky trestných činů,

jejichž znaky jsou v něm popsány), přesto však platí, že neznalost zákona neomlouvá. Navíc právě zde jde o takovou oblast, kde zákonná úprava plně koresponduje se základními morálními zásadami civilizované společnosti, které jsou obecně známy a přijímány. Zcela nesporné je minimální obecné povědomí každého jedince o tom, že je porušování těchto morálních zásad nepřijatelné a je i trestně sankcionované.

191. Argumentace odvolatele tedy nemohla obstát.
192. Co se týče námitky údajné zaujatosti předsedy senátu, tak dle ustanovení § 30 odst. 1 tr. řádu je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce nebo přisedící, státní zástupce, policejní orgán nebo osoba v něm služebně činná, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat. Úkony, které byly učiněny vyloučenými osobami, nemohou být podkladem pro rozhodnutí v trestním řízení.
193. A dle ustanovení § 30 odst. 2 tr. řádu je soudce nebo přisedící dále vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, jestliže byl v projednávané věci činný jako státní zástupce, policejní orgán, společenský zástupce, obhájce nebo jako zmocněnec zúčastněné osoby nebo poškozeného. Po podání obžaloby nebo návrhu na schválení dohody o vině a trestu je vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení soudce, který v projednávané věci v přípravném řízení nařídil domovní prohlídku nebo prohlídku jiných prostor a pozemků, vydal příkaz k zadržení nebo příkaz k zatčení nebo rozhodoval o vazbě osoby, na niž byla poté podána obžaloba nebo s níž byla sjednána dohoda o vině a trestu.
194. Nic takového, co by bylo zákonným důvodem pro vyloučení předsedy senátu z vykonávání úkonů trestního řízení zjištěno nebylo. Ostatně jediným konkrétním argumentem obžalovaného pro jím tvrzenou zaujatost předsedy senátu je pouze a právě výše trestu.
195. To, jaký byl uložen trest, podjatost nezakládá.
196. Kromě toho trest nebyl uložen samotným předsedou senátu, nýbrž celým senátem.
197. Co se týče státního zástupce, jehož nezaujatost je obžalovaným v jeho podání rovněž napadána, ten trest neukládá. Orgánem činným v trestním řízení je v přípravném řízení, zatímco ve fázi řízení před soudem má především postavení strany řízení.
198. Co se týče odsuzujících výroků, lze shrnout, že nalézací soud učinil taková skutková zjištění, kterým nelze z hlediska zákonné úpravy a ustálené judikatury nic vytknout, resp. nelze do nich zasahovat.
199. Co se týče **výroku zprošťujícího**, tento nebyl předmětem přezkumu, neboť proti tomuto výroku odvolání podáno nebylo.
200. Co se týče **právní kvalifikace**, do té by zde vrchní soud mohl zasahovat pouze tehdy, pokud by při ní došlo k porušení trestního zákoníku, resp. v případě obžalovaného M. E. ml. k porušení zákona o soudnictví ve věcech mládeže, v neprospěch obžalovaných, resp. některého z nich, neboť zhoršení postavení obžalovaných i co do právní kvalifikace by bylo v rozporu se zákazem reformace in peius za situace, kdy jsou jedinými odvolateli.
201. Vrchní soud shledal, že v případě všech obžalovaných Krajský soud v Plzni podřadil svá skutková zjištění pod příslušná ustanovení trestního zákoníku, resp. při právní kvalifikaci v neprospěch obžalovaných nijak nepochybil.
202. Lze uvažovat o tom, že by u obžalovaných reálně přicházela v úvahu ještě další právní kvalifikace, a to především u obžalovaného M. E. st., nicméně takové případné doplnění právní kvalifikace odvolacím soudem nepřichází v úvahu vzhledem k již zdůrazněné zásadě zákazu reformace in peius.

203. Subjektivní stránka byla naplněna. Na základě znaleckých zjištění, o kterých soud prvního stupně neměl důvodně pochybností, byl učiněn správný závěr, že všichni obžalovaní jsou za ta jednání, kterými byli uznáni vinnými, trestně odpovědní.
204. A to včetně obžalovaného M. E. st., neboť u něj sice šlo o snížení, byť podstatné, schopností ovládacích, ne však o jejich vymizení.
205. A jeho tvrzení, že nevěděl o nepřípustnosti, natož o trestnosti pořizování, přechovávání a rozesílání předmětných pornografických děl zobrazujících děti, státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Praze přelichově označené jako obhajoba „velmi neuvěřitelná“, nemohlo závěr soudu prvního stupně o naplnění subjektivní stránky a potažmo i o právních kvalifikacích této části jednání zpochybnit.
206. V případě obžalovaného J. E. bylo v odvolání argumentováno snížením schopností ovládacích ovšem toliko v souvislosti s výrokem o trestu, přičemž však samotná obhajoba akceptuje znalecký závěr, že šlo o snížení forenzně nevýznamné.
207. V bodě 9. výroku rozsudku byla namítána právní kvalifikace, přesněji řečeno bylo argumentováno tím, že jednání by vykazovalo spíše znaky trestného činu pohlavního zneužití dle ustanovení § 187 odst. 1 tr. zákoníku.
208. Jinou námitku, a to tu, že soud v tomto bodě 9. výroku rozsudku pochybil v dílčím skutkovém zjištění, vrchní soud shledal důvodnou, byť vzhledem k zákazu reformace in peius nepovažoval za přípustné nahradit ve skutkovém popisu uvedenou verbální reakci na sexuální útok za obranu fyzickou, zatímco námitka právní kvalifikace k bodu 9. výroku rozsudku nebyla shledána důvodnou.
209. Ke stávající právní kvalifikaci je podstatné uvést to, že se nejedná o jedno samostatné jednání, ale o skutkový popis pod těmito čtyřmi body 9. - 12. výroku rozsudku, přičemž věta právní je koncipována tak, že u tohoto pokračujícího trestného činu byly vyjádřeny obě varianty naplnění znaků tohoto trestného činu, resp. zvláště závažného zločinu, a to jak dle aliny první, která zahrnuje násilí nebo pohrůžku násilím, tak dle aliny druhé, která zahrnuje bezbrannost, a to bez specifického přiřazení (které však není nezbytné) k jednotlivým bodům v rámci tohoto výroku.
210. A z hlediska odvolací argumentace k právní kvalifikaci pod bodem 9. výroku rozsudku, která ovšem není nijak kategorická (jednání „by spíše naplňovalo znaky“) je rovněž podstatné právě to, že tento bod 9. je součástí skutku popsání pod body 9. – 12. výroku rozsudku. I pokud by za této situace odvolací soud přijal stanovisko obhajoby k právní kvalifikaci, se kterým se však neztotožňuje, bylo by více než sporné, zda by v konečném důsledku bylo skutečně možno považovat za nezhoršení postavení obžalovaného J. E., pokud by jednání pod bodem 9. výroku rozsudku, bylo z titulu jiné, byť mírnější, kvalifikace vyčleněno z pokračujícího jednání pod body 9. - 12. výroku rozsudku, posouzeno jako samostatný skutek, v důsledku čehož by obžalovaný nebyl odsuzován za jeden skutek, ale za skutky dva. A nikoli za jeden trestný čin, ale za trestné činy dva, resp. nejméně za dva trestné činy, když v případě navrhovaného zmírnění právní kvalifikace pod bodem 9. výroku rozsudku by pak teoreticky přicházelo v úvahu v tomto bodě i její doplnění o trestný čin ohrožování výchovy dítěte dle ustanovení § 201 tr. zákoníku.
211. Každopádně by bylo nutno obžalovanému ukládat trest úhrnný, a to za dva, případně za tři, trestné činy.
212. Ani odvolací soud také nemá žádné pochybnosti o tom, že v případě všech skutků všech obžalovaných byla naplněna zákonná podmínka, že šlo o jednání společensky škodlivé, resp. zpravidla vysoce společensky škodlivé, přičemž z hlediska odvolací argumentace u obžalovaného M. E. ml. je nutno konstatovat, že právě otázkou společenské škodlivosti jeho jednání se soud prvního stupně dostatečně zabýval, jak je ostatně i patrné z písemného odůvodnění v odstavci 168. odůvodnění rozsudku.

213. A jen zcela pro úplnost je namístě připomenout, že z hlediska subsidiarity trestní represe je stanovena i další kumulativní podmínka, přičemž v případě žádného z obžalovaných uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu skutečně nepostačuje.
214. Co se týče výroku **o trestu**, resp. trestech, je nutno připomenout, že zákonnými důvody pro zrušení toho kterého trestu by bylo pouze to, pokud by při ukládání trestu obžalovaný M. E. st., J. E. či J. E. byla porušena ustanovení trestního zákoníku, anebo pokud by byl trest nepřiměřený, resp., za situace, kdy je podáváno odvolání toliko jimi jakožto obžalovanými, pokud by byl trest nepřiměřeně přísný.
215. Co se týče výroku **o trestním opatření**, je nutno obdobně připomenout, že zákonnými důvody pro jeho zrušení by bylo pouze to, pokud by při ukládání trestu obžalovaný M. E. ml. byla porušena ustanovení trestního zákoníku a zákona o soudnictví ve věcech mládeže, anebo pokud by bylo trestní opatření nepřiměřené, resp., za situace, kdy je podáváno odvolání toliko jím, pokud by bylo trestní opatření nepřiměřeně přísné.
216. Obžalovanému M. E. st. byl uložen trest odnětí svobody v trvání osmi let.
217. Porušení zákona při ukládání tohoto trestu shledáno nebylo.
218. Trest byl v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 tr. zákoníku za všechny trestné činy, jimiž byl obžalovaný shledán vinným, uložen jako úhrnný, a to v rámci trestní sazby stanovené na trestný čin z nich nejprísnejší trestný.
219. Soud prvního stupně nepochybil, pokud neaplikoval ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody.
220. Toto ustanovení je, jak ostatně vyplývá i ze samotného jeho názvu „Mimořádné snížení trestu odnětí svobody“, ustanovením zakotvujícím mimořádný postup. Nadto ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (počínaje zejména rozhodnutím sp. zn. 8 Tdo 550/2014), byly velmi striktně a velmi úzce vymezeny podmínky, pouze za jejichž naplnění lze toto zákonné ustanovení aplikovat.
221. I přesto, že v poslední době některá rozhodnutí Nejvyššího soudu představují určité zmírňování těchto podmínek, nelze u obžalovaného v žádném případě dojít k závěru, že zákonné podmínky dle ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku tak, jak jsou v tomto ustanovení vymezeny a judikaturou vykládány, byly naplněny.
222. Soud při ukládání trestu obžalovanému M. E. st. neopomněl aplikovat ustanovení § 40 odst. 1 tr. zákoníku.
223. Ani co do výměry nelze uložený trest považovat za nepřiměřeně přísný, a to z následujících důvodů.
224. Byl ukládán mj. za zločin (při správném užití terminologie dle trestního zákoníku za zvlášť závažný zločin) znásilnění podle ustanovení § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, na nějž je zákonodárcem stanovena sazba trestu odnětí svobody na pět až dvanáct let.
225. Není sporu o tom, že zákonodárce při stanovení takovéto přísné sazby trestu odnětí svobody při naplnění vymezených znaků kvalifikované skutkové podstaty zjevně vycházel z významu chráněného zájmu trestním zákoníkem, jímž je v případě znásilnění svobodné rozhodování o pohlavním životě poškozených, který je ještě více zesílen u dětí, jež je z objektivních důvodů obzvláště třeba chránit před trestnými činy proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti. Jedná se o vůli zákonodárce, kterou musel soud prvního stupně respektovat a učinil tak, když trest ukládal v rámci zákonodárcem takto vymezené trestní sazby.

226. Pakliže obžalovaný v jednom ze svých odůvodnění odvolání apeloval na odvolací soud, aby ten učinil „dobrý skutek“ a dal mu tak ještě šanci k tomu, aby se zapojil do důstojného života, zjevně tím měl na mysli uložení takového trestu, který by vůbec nebyl spojen s odnětím svobody.
227. Z pohledu možnosti nápravy obžalovaného je k tomu možno zmínit, že stanovisko obžalovaného vyjadřující, že by nepodmíněným trestem neměl být vůbec trestán, je-li jím prezentováno přímo osobně a v kontextu ukládání trestu za tak závažnou trestnou činnost, kterou byl shledán vinným v takovém rozsahu, nenásvědčuje jakékoli jeho sebereflexi a uvědomění si závažnosti a škodlivosti jeho jednání.
228. Z pohledu právní úpravy je třeba konstatovat, že pokud výměra trestu odnětí svobody převyšuje tři roky, tak zákon vůbec neumožňuje podmíněný odklad jeho výkonu. A zde jen samotná dolní hranice sazby činí 5 let.
229. A jestliže soud trest uložil ve výměře osmi let, nelze jej vyhodnotit jako nepřiměřeně přísný, a to dále i z následujících důvodů.
230. Vzhledem k tomu, že se polovina trestní sazby vypočte tak, že se k horní hranici zákonné trestní sazby přičte její dolní hranice a tento součet se vydělí dvěma, činí tak v tomto případě polovina trestní sazby osm a půl roku, v důsledku čehož lze uzavřít, že obžalovanému M. E. st. byl soudem prvního stupně uložen trest odnětí svobody ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby.
231. Nutno podotknout, že k tomu, aby byl obžalovaný M. E. st. trestně postihován v rámci trestní sazby stanovené na pět až dvanáct let, by stačilo prokázání viny jen jediným z jednání popsanych pod body 4. až 7. výroku rozsudku, které by naplnilo znaky tohoto zvláště závažného zločinu, neboť již v takovém případě by musel být obžalovanému ukládán trest odnětí svobody ve výměře nejméně pěti let. Zde se však nejednalo o jednorázový útok vůči jedné poškozené, ale o jednání vůči čtyřem poškozeným, a to povětšinou více než jedním útokem.
232. Vzhledem k tomu, že šlo o trest úhrnný, byl tento ukládán nejen za pokračující (zvláště závažný) zločin znásilnění, ale i za další trestné činy.
233. Ani u pokračujícího přečinu svádění k pohlavnímu styku dle ustanovení § 202 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, na který zákon stanoví sazbu trestu odnětí svobody na šest měsíců až pět let, se nejednalo o jednání jednorázové, když nalézací soud shledal obžalovaného vinným nejméně sedmi útoky, a to v rámci dosti dlouhého období.
234. V tomto ohledu nelze přehlédnout určitou část odvolací argumentace ze strany samotného jeho syna, spoluobžalovaného J. E., představující kritický náhled na jednání jeho otce.
235. Jde o argumentaci, kdy obžalovaný E. zdůrazňoval negativní vliv prostředí, v němž vyrůstal a způsob života, který vedl jeho otec. Uvádí, že vyrůstal v prostředí, kde dívky nízkého věku běžně navštěvovaly jejich domácnost a přespávaly v ní, a tak mohl jednání svého otce považovat za normu. Poukazuje na výpovědi svědků, ze kterých vyplynulo, že „již v minulosti bylo podáno oznámení na otce ohledně případných trestných činů sexuálního charakteru, daná věc ale neskončila podáním obžaloby“.
236. A nelze pominout ani zprávu Orgánu sociálně právní ochrany dětí (MÚ), z níž vyplynulo, že poškozená H. žila v rodině M. E. st., kde fakticky zastávala roli matky, spala s ním na lůžku a na přímý dotaz přiznala sexuální vztah s M. E. st. i s jeho synem M. E. ml.
237. Úhrnný trest byl navíc dále uložen za pokračující přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle ustanovení § 192 odst. 3 tr. zákoníku a za pokračující přečin zneužití dítěte k výrobě pornografie podle ustanovení § 193 odst. 1 tr. zákoníku, a též za pokračující přečin

výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle ustanovení § 192 odst. 3, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku.

238. Trest nelze považovat za nepřiměřeně přísný ani za situace, kdy obžalovanému bylo současně uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, resp. za situace, kdy bylo na místě aplikovat ustanovení § 40 odst. 1 tr. zákoníku.
239. Je zřejmé, že aplikace právě tohoto ustanovení měla zásadní význam při stanovení výměry trestu ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby, resp. v té konkrétní výměře, ve které byl soudem prvního stupně uložen. V žádném případě nelze dojít k závěru, že by znalecké závěry byly ve výměře trestu zohledněny nedostatečně, spíše naopak, neboť lze seznat až určité přecenění snížení ovládacích schopností obžalovaného vyjádřené ve výměře trestu.
240. Význam snížení ovládacích schopností je při ukládání nutno reflektovat ve větší či menší míře nejen dle toho, nakolik byly tyto schopnosti sníženy, ale také vždy v kontextu konkrétních skutkových zjištění a okolností.
241. Při posouzení, nakolik je třeba přihlídnout při ukládání trestu ke zmenšené přičetnosti, by měly být zásadně rozlišovány různé situace.
242. Na straně jedné situace, která zde bude uvedena jako teoretický případ, kdy se osoba se sníženými ovládacími schopnostmi náhodně, nezávisle na své vůli, ocitne o samotě s objektem své sexuální preference a v takové situaci se neovládne.
243. Na straně druhé situace, kdy osoba, s byť podstatně sníženými ovládacími schopnostmi (a zachovalými rozpoznávacími schopnostmi), poté, kdy už má zkušenost, a to i opakovanou, s tím, že se v určitých situacích vůči objektům své sexuální preference neovládla, přesto nijak takovým situacím, o kterých již ví, že se v nich neovládne, nezamezuje jim, připouští, aby nastaly, či dokonce takové situace opakovaně záměrně, případně až v podstatě systematicky, navozuje.
244. Pakliže pro výkon trestu, který co do výměry nelze považovat za nepřiměřeně přísný, soud zařadil obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou, postupoval v souladu s ustanovením § 56 tr. zákoníku.
245. Obžalovanému J. E. byl trest odnětí svobody v trvání sedmi let uložen za jediný trestný čin, šlo však o zločin (při správném užití terminologie dle trestního zákoníku zvlášť závažný zločin) znásilnění podle ustanovení § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, tedy takový, na který trestní zákoník stanoví sazbu trestu odnětí svobody na pět až dvanáct let.
246. Ani u tohoto obžalovaného soud prvního stupně nepochybil pokud neaplikoval ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody, k čemuž lze odkázat na shora uvedenou argumentaci.
247. S ohledem na rozsah a různorodost trestné činnosti, kterou byl obžalovaný M. E. st. shledán vinným, se toliko jednorozdílný rozdíl mezi výměrami trestů uloženými jmenovaným obžalovaným může jevit jako relativně dosti malý. Není to však dáno tím, že by byl obžalovanému J. E. uložen trest nepřiměřeně přísný, nýbrž tím, že u obžalovaného M. E. st. soud prvního stupně aplikoval ustanovení § 40 odst. 1 tr. zákoníku z důvodu zmenšené přičetnosti, a zjevně právě z tohoto titulu bylo provedeno poměrně velmi razantní snížení výměry trestu oproti tomu, jaký trest by bylo možno očekávat v případě takto nesnížené přičetnosti.
248. Jak již bylo řečeno, polovina trestní sazby zákonodárcem stanovené na zvlášť závažný zločin znásilnění podle ustanovení § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku činí osm a půl roku, v důsledku čehož lze uzavřít, že i v případě obžalovaného J. E. byl trest ukládán v dolní polovině zákonné trestní sazby.

249. V dolní polovině sazby jej soud uložil, i když u obžalovaného J. E. správně shledal jednu jedinou polehčující okolnost, a to jeho předchozí řádný život, resp. to, že nebyl odsouzen pro trestný čin, ani postižen pro přestupek. A když důvodně poukázal na intenzitu jednání obžalovaného a na znalecké zjištění ohledně snížených možností jeho nápravy.
250. I když se u obžalovaného J. E. jednalo o jediný trestný čin, tak šlo o pokračující zvlášť závažný zločin, kdy trest byl ukládán za skutek popsany pod body 9. - 12. výroku rozsudku vůči čtyřem poškozeným. Zde nezbyvá než zopakovat, že i při jen jediném takovém jednání by v rámci trestní sazby vymezené zákonodárcem bylo nutno ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře nejméně pěti let. Už z důvodu mnohosti jednání obžalovaného v rámci pokračování je tedy zcela logické, že byl ukládán trest vyšší, než který představuje nejnižší možná sazba trestu odnětí svobody za takto právně kvalifikované trestné jednání.
251. Lze shrnout, že obžalovanému byl po aplikaci zákonných kritérií ohledně druhu trestu, resp. jeho výměry, uložen sedmiletý trest odnětí svobody spadající do dolní poloviny zákonné trestní sazby, který byl stanoven o něco blíže k polovině této sazby, než k její dolní hranici. A lze poznamenat, že zákonné rozpětí zákonodárcem stanovené sazby ve výměře pěti až dvanácti let představuje celkem sedmiletý interval, v rámci kterého lze trest ukládat.
252. Ani přes závěry znaleckého posudku, na které obhajoba poukazuje, soud prvního stupně nepochybil, pokud obžalovaného ve věku již let v rozhodné době neshledal osobou ve věku blízkému věku mladistvých.
253. Pakliže pro výkon trestu, který co do výměry nelze považovat za nepřiměřeně přísný, soud zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, postupoval v souladu se zákonnou úpravou dle ustanovení § 56 tr. zákoníku.
254. Obžalovanému J. E. byl uložen trest z těchto tří obžalovaných nejmírnější, a to ve výměře pěti let.
255. Ukládán byl za zločin (při správném užití terminologie dle trestního zákoníku za zvlášť závažný zločin) znásilnění podle ustanovení § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Při zákonem stanovené trestní sazbě trestu odnětí svobody na pět až dvanáct let šlo o trest odnětí svobody uložený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby.
256. Přitom se nejednalo o trest ukládaný za jednání jednorázové. Obžalovaný J. E. byl shledán vinným pokračujícím (zvlášť závažným) zločinem znásilnění spáchaným skutkem pod body 13. až 15. výroku rozsudku, v němž je popsáno jednání vůči třem různým poškozeným, přičemž se také nejednalo o případ, kdy by jednání byla pouze jednorázová.
257. Ani u tohoto obžalovaného soud prvního stupně nepochybil pokud neaplikoval ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody, k čemuž lze odkázat na argumentaci uvedenou výše.
258. Je též nutno zopakovat, že zákonné rozpětí zákonodárcem stanovené trestní sazby v rozmezí pěti až dvanácti let představuje celkem sedmiletý interval, v rámci kterého lze trest ukládat a užita byla sama dolní hranice zákonné trestní sazby.
259. Přitom u obžalovaného J. E. soud důvodně shledal jedinou polehčující okolnost, a to jeho předchozí řádný život, když v minulosti nebyl odsouzen pro trestný čin ani postižen pro přestupek.
260. Tato jediná zákonná polehčující okolnost spolu s okolností, že soud první instance vzal v potaz, jak uvádí, že většinu jednání obžalovaný spáchal ještě jako mladistvý, byly při výměře trestu zohledněny víc než dostatečně.
261. Je zjevné, že pokud soud shledal, že obžalovanému přitěžuje délka doby páchaní trestné činnosti, jakož i to, že se tak stalo vůči několika poškozeným a že možnosti jeho nápravy jsou, jak je

zřejmé ze znaleckých závěrů, snižené, a přesto uložil trest ve výměře na samé dolní hranici sazby, tak akcentoval především výsledky porovnání intenzity jednání obžalovaného s jednáním spoluobžalovaných M. E. st. a J. E., kdy jednání vyhodnotil jako méně intenzivní a shledal, že obžalovaný J. E. „neužil výraznějšího násilí“.

262. Lze shrnout, že trest uložený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby naprosto nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný.
263. Pro výkon trestu byl obžalovaný J. E. zařazen do věznice s ostrahou, což odpovídá zákonné úpravě dle ustanovení § 56 tr. zákoníku.
264. U obžalovaného M. E. ml. soud prvního stupně při ukládání trestního opatření kromě trestního zákoníku aplikoval i zákon č. 218/2003 Sb.
265. Obžalovanému krajský soud uložil trestní opatření odnětí svobody, a to v trvání jednoho roku, které bylo podmíněně odloženo při stanovení tříleté zkušební doby.
266. Trestný čin pohlavního zneužití podle ustanovení § 187 odst. 1 tr. zákoníku je přitom zákonodárcem sankcionován sazbou trestu odnětí svobody na jeden rok až osm let. Osmiletá horní hranice sazby tak o tři roky přesahuje tu hranici, kdy trestný čin již nespádá do kategorie přečinů (kam spadají trestné činy, u nichž je horní hranice stanovena zákonem na pět let) a spadá tak do kategorie zločinů.
267. V případě mladistvého se ovšem jedná o provinění, jak soud prvního stupně správně vyjádřil v právní kvalifikaci, u nějž se trestní sazba odnětí svobody stanovuje dle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže tak, že se snižuje na polovinu. Současně však platí, že horní hranice trestní sazby nesmí převyšovat pět let a dolní hranice trestní sazby nesmí převyšovat jeden rok.
268. Při takovémto snížení trestní sazby odnětí svobody stanovené trestním zákoníkem na trestný čin pohlavního zneužití, tak sazba za provinění bude činit šest měsíců až čtyři roky.
269. Odvolatelem je trestní opatření označováno jako nepřiměřeně přísné, a to zjevně právě z důvodu výměry trestního opatření, když je argumentováno tím, že bylo uloženo „ve výši dvojnásobku dolní hranice zákonné sazby“.
270. Tento závěr odvolatele je sice matematicky zcela správný, odvíjí se však od jediného kritéria, a to od toho, jaký násobek představuje ukládaný trest pouze ve vztahu k dolní hranici trestní sazby.
271. Ovšem horní hranice trestní sazby činí čtyři roky a zákonný interval, v rámci kterého lze trest ukládat, představuje tři a půl roku, polovina trestní sazby odnětí svobody, jejíž výpočet je stejný, jak bylo uvedeno výše, pak představuje 21 měsíců.
272. Trestní opatření tak bylo ukládáno nejenže v dolní polovině snížené trestní sazby, ale navíc podstatně blíže její samotné spodní hranici.
273. Z hlediska samotné výměry trestního opatření tak odvolací soud neshledává, že by šlo o trestní opatření nepřiměřeně přísné.
274. Odvolací argumentace, že okresní soudy pro mladistvé „uvedená provinění mladistvých posuzují výrazně mírněji“, je jakýmsi porovnáváním neporovnatelného, neboť takto by bylo možno srovnávat trestní opatření uložená pouze za jednání nejen se shodnou právní kvalifikací, ale současně i se zcela shodnými zjištěními ke způsobu provedení, rozsahu, intenzitě a okolnostem jednání atd., a se zcela shodnými zjištěními k osobě pachatele.
275. Ale i pokud by při nepravděpodobné naprosté shodě těchto faktorů bylo nějakým soudem pro mladistvé uloženo trestní opatření mírnější, nezakládá to samo o sobě vadu přezkoumávaného rozsudku, neboť kritériem nepřiměřenosti není to, zda nějakým jiným soudem byl či nebyl v jiné trestní věci uložen trest mírnější.

276. Při posuzování, zda nejde o trest nepřiměřený, také nelze vycházet jen ze samotné výměry uloženého trestního opatření, ale je nutno vzít v úvahu to, že trestní opatření zde bylo podmíněně odloženo, v důsledku čehož tak ani nedochází k přímému vlivu výkonu trestního opatření na obžalovaného.
277. Ačkoliv se sice jedná o maximální délku zkušební doby podmíněného odsouzení mladistvého, je třeba reflektovat, že soud na druhou stranu nepřistoupil k rozhodnutí o podmíněném odsouzení s dohledem, ačkoliv by se to v tomto případě (s ohledem na předpoklad ztížené resocializace obžalovaného) nabízelo.
278. Argumentaci, že jde o fakticky téměř devítiletou zkušební dobu nelze akceptovat.
279. Zkušební doba je dle trestního zákoníku, resp. zákona o soudnictví ve věcech mládeže, právní pojem a počíná běžet od právní moci rozsudku. Nelze tak do ní zahrnovat jinou dobu.
280. A co se týče promlčecí doby, zákon stanoví její délku vždy relevantně k závažnosti provinění a teprve uplynutím této doby trestní odpovědnost zaniká. Je tak zcela irrelevantní, ve které části běhu promlčecí doby došlo k zahájení trestního stíhání. Z hlediska ukládání trestního opatření není rozhodné, pokud by, jak odvolatel uvádí, k tomuto zahájení došlo až na konci promlčecí doby.
281. Nadto samotný odvolací argumentaci, že trestní stíhání bylo zahájeno na konci zákonem předpokládané promlčecí doby, nelze považovat za správný.
282. Zákon č. 218/2003 Sb. sice stanoví u tohoto provinění promlčecí dobu toliko tříletou, ovšem ohledně počátku stavění a přerušení promlčecí doby platí obdobně ustanovení § 34 odst. 2 až odst. 5 tr. zákoníku. Dle ustanovení § 34 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou oběť některého trestného činu uvedeného v Hlavě III. zvláštní části trestního zákoníku o trestných činech proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti byla mladší osmnácti let.
283. Jestliže se poškozená H. [redacted] narodila dne [redacted], promlčecí lhůta tak začala běžet až [redacted] 2018.
284. Trestní stíhání proti M. [redacted] E. [redacted] ml. bylo pro skutek popsany v bodě 16. výroku rozsudku zahájeno dne 15. 02. 2019, tedy necelý rok poté, co začala běžet tato tříletá promlčecí lhůta.
285. Trestní stíhání tedy nebylo zahájeno až na konci promlčecí doby.
286. A délka doba, která od stíhaného jednání uplynula, nezakládá závěr, že by šlo o trestní opatření nepřiměřeně přísné.
287. Totéž platí ohledně ostatních obžalovaných, u nichž délka doba, která od stíhaných jednání uplynula, rovněž nezakládá závěr, že by šlo o tresty nepřiměřeně přísné.
288. Dalším odvolacím argumentem je, že soudy pro mladistvé „velmi často“ mírnější posouzení činí za aplikace ustanovení § 12 tr. zákoníku, popř. upuštění od uložení trestních opatření.
289. Co se týče ustanovení § 12 tr. zákoníku, na který odvolatel takto poukazuje, ten v odst. 1 upravuje zásadu zákonnosti, jejíž podstatou je, že jen trestní zákon vymezuje trestné činy a stanoví trestní sankce, které za jejich spáchání lze uložit.
290. Zde nelze mít žádných pochyb o tom, že obžalovaný M. [redacted] E. [redacted] ml. svým jednáním naplnil právě ty znaky trestného činu pohlavního zneužití, jak již bylo výše uvedeno.
291. A je to právě formální pojetí, z něhož trestní zákoník vychází.
292. A při ukládání trestního opatření soud respektoval, jakou trestní sankci zákon stanovil.
293. V odst. 2 tohoto ustanovení trestního zákoníku je zakotvena zásada subsidiarity trestní represe spočívající v tom, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze

uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, v nichž nepostačuje uplatnění odpovědnosti dle jiného právního předpisu.

294. K tomu je třeba opětovně uvést, že jde o jednání společensky škodlivé a že uplatnění odpovědnosti dle jiného právního předpisu zde zjevně nepostačuje. Ostatně není ani zřejmé, jaký jiný právní předpis by mohl na pohlavní zneužívání dopadat.
295. Co se týče argumentace odvolatele institutem upuštění od uložení trestního opatření, lze odkázat přímo na ustanovení § 11 zákona č. 218/2003 Sb., které umožňuje upustit od uložení trestního opatření jen za provinění, „na které trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let“.
296. Vzhledem k tomu, že trestní zákoník za trestný čin pohlavního zneužití dle ustanovení § 187 odst. 1 tr. zákoníku stanoví trestní sazbu trestu odnětí svobody ve výměře jeden rok až osm let, není tato první podmínka splněna.
297. Ačkoliv by mohlo být namítáno, že se trestní sazba krátí, tak z dikce výše citovaného ustanovení § 11 zákona č. 218/2003 Sb. zcela jasně vyplývá, že jde o horní hranici sazby, kterou musí stanovit trestní zákoník, což potvrzuje i komentářová literatura. V podstatě tedy takové upuštění od uložení trestního opatření přichází v úvahu jen u přečinů. V tomto případě jde však s ohledem na trestní sazbu o zločin.
298. Splněny však nebyly ani další zákonem stanovené podmínky v ustanovení § 11 zákona č. 218/2003 Sb., uvedené hned za výše zmíněnou podmínkou spočívající v limitaci užití tohoto institutu skrze horní hranici trestu odnětí svobody dle trestního zákoníku, neboť nelze učinit závěr, že by obžalovaný, který nevypovídal, což je samozřejmě jeho zákonným právem, svého činu litoval a ani závěr, že by projevoval jakoukoliv účinnou snahu po nápravě. I z tohoto pohledu zde tedy nejsou dány podmínky pro postup (který je nadto ze zákona pouze fakultativní) spočívající v upuštění od uložení trestního opatření.
299. Odvolací soud tak nemohl učinit závěr, že by soud prvního stupně pochybil v souvislosti s ustanovením § 12 tr. zákoníku, ani že by pochybil, pokud neupustil od uložení trestního opatření.
300. Soud prvního stupně nepochybil ani tím, že, jak vyplývá ze samotného výroku, kterým byla stanovena výměra trestního opatření v rámci trestní sazby, neshledal podmínky pro mimořádné snížení odnětí svobody dle ustanovení § 32 zákona č. 218/2003 Sb. pod dolní hranici trestní sazby.
301. Jde o ustanovení zakotvující fakultativní postup a ani vrchní soud neshledal, že by vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům mladistvého bylo použití trestní sazby odnětí svobody stanovené trestním zákoníkem bylo pro mladistvého nepřiměřeně přísné a že lze účelu trestního opatření dosáhnout i odnětím svobody kratšího trvání.
302. To, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem č. 218/2003 Sb., je patrné i z toho, že výkon trestního opatření odnětí svobody byl podmíněně odložen, čímž bylo plně respektováno ustanovení § 31 odst. 2 tohoto zákona, jež stanovuje, že nepodmíněné odnětí svobody lze uložit jen tehdy, jestliže by s ohledem na okolnosti případu, osobu mladistvého nebo předchozí použitá opatření uložení jiného trestního opatření zjevně nepostačovalo k dosažení účelu tohoto zákona.
303. Co se týče **ochranných opatření**, obžalovanému M. [REDAKCE] E. [REDAKCE] st. bylo uloženo ochranné léčení sexuologické, a to ve formě ústavní.
304. Výrok je zařazen přímo za výroky, kterými je obžalovanému ukládán trest.
305. Vrchní soud shledal, že soud prvního stupně důvodně seznal, a to na základě znaleckých závěrů učiněných ve vztahu k osobě obžalovaného, resp. o potřebnosti ochranného léčení tohoto druhu

a formy, které důvodně považoval za správné, že uložení ochranného léčení sexuologického, a to právě v ústavní formě, je nezbytné. Pro uložení tohoto léčení v této formě byly splněny všechny zákonné podmínky.

306. Ostatně proti tomuto výroku obžalovaný svým odvoláním nijak nebrojil. Jelikož se však jedná o výrok, který má svůj původ ve výroku o vině, musel být jako takový vrchním soudem rovněž přezkoumán.
307. Za výroky o trestech je včleněn další výrok o ochranném opatření, a to zabrání věci.
308. K zajištění těchto věcí Policií ČR, k obsahu materiálů na zajištěných pamětech těchto zařízení či na datových nosičích a ke způsobu užívání těchto věcí se soud velmi podrobně vyjádřil ve svém odůvodnění ke skutku pod bodem 1. a ke skutku pod bodem 2. ve výroku rozsudku.
309. Lze doplnit, že zde není pochyb o naplnění zákonných podmínek pro zabrání věci dle ustanovení § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, které soud aplikoval už proto, že je naplněna podmínka hrozícího nebezpečí, že tyto věci budou sloužit ke spáchání zločinu.
310. V této souvislosti je možno na okraj připomenout, že v souvislosti se svými žádostmi o propuštění z vazby, resp. v odůvodnění dvou ze stížností proti zamítavým rozhodnutím krajského soudu, obžalovaný M. E. st. argumentoval mj. tím, že nemůže pokračovat v trestné činnosti, resp. ji opakovat, protože technické prostředky byly zajištěny a on nemá finanční prostředky na zakoupení nových.
311. Dokonce by zde případně bylo možno výkladem dojít k tomu, že v jistém smyslu jde o věci ohrožující bezpečnost společnosti, jestliže ustanovení § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku vyjadřuje zájem společnosti na ochraně chráněných zájmů.
312. Nepochybně pak jde o věci, které by mohly být předmětem trestu propadnutí věci a i tato zákonná podmínka pro uložení ochranného opatření zabrání věci byla splněna. Zde je možno poznamenat, že reálně přicházelo v úvahu nejméně ohledně částí věci právě rozhodnutí o jejich propadnutí. Ani zde však nemohl odvolací soud rozsudek změnit, neboť zatímco zabrání věci je ochranným opatřením, propadnutí věci je trestem. Uložením trestu propadnutí věci by tak byl nad stávající trest ještě nově uložen další trest, což z podnětu odvolání obžalovaného není možné.
313. Z důvodů shora uvedených rozhodl Vrchní soud v Praze, jak ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek daných ustanoveními § 265a a § 265b tr. řádu však lze proti němu podat **dovolání**, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. řádu nebo ustanovení § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá, přičemž dovolání lze podat, jen je-li tu některý z následujících důvodů:

- a) ve věci rozhodl věcně nepřislušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně,
- b) ve věci rozhodl vyloučený orgán; tento důvod nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta,
- c) obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl,
- d) byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání,
- e) proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřípustné,
- f) bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí,
- g) rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení,
- h) obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným,
- i) bylo rozhodnuto o upuštění od potrestání nebo o upuštění od potrestání s dohledem, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup,
- j) bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení,
- k) v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný,
- l) bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) až g), aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k).

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle ustanovení § 8b odst. 2 tr. řádu nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je **osobou mladší 18 let** nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 tr. zákoníku), zabití (§ 141 tr. zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 tr. zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 tr. zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 tr. zákoníku), **některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti** (§ 185 až 193 tr. zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 tr. zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 tr. zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 tr. zákoníku), únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou (§ 200 tr. zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 tr. zákoníku).

Dle ustanovení § 8b odst. 3 tr. řádu **zveřejnění** obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnosti poškozeného uvedeného v odstavci 2, je **zakázáno**.

Dle ustanovení § 8b odst. 4 tr. řádu pravomocný rozsudek (usnesení odvolacího soudu) **nesmí být zveřejněn** ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2.
Praha 28. září 2020

JUDr. Ivo Skoupý v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

Štěpánka
Kápičková

Digitálně podepsal
Štěpánka Kápičková
Datum: 2020.11.09
09:26:21 +01'00'